

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΖ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2013 - 2014

Μελέτη Ελληνισμού

Επικαιρικά Κείμενα Ελληνικής Επανάστασης

Νοέμβριος 2013 – Μάρτιος 2014

I

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Έρχονται στιγμές, κατά την τάξη του χρόνου και την ακοσμία των θνητών, που στην ζωή ενός ανθρώπου ή του ανθρώπου, στην πορεία ατόμων ή λαών, στο βίο κράτους ή έθνους, όλα σκοτεινιάζουν γύρο και μέσα του και η ψυχή του βυθίζεται σε παγερή ομίχλη. Η αποτυχία τότε χτυπάει από παντού. Καθίσταται αντικείμενο της χλεύης και της περιφρόνησης των πάντων μικρών και μεγάλων. Η ταπείνωση πλημμυρίζει την καρδιά του, η απογοήτευση φαρμακώνει το είναι του και η απελπισία παραλύει τα νεύρα της ύπαρξής του. Οι θεοί του τον αποστράφηκαν – ιδού τον εγκαταλείπουν. Σαν σε εφιάλτη αλυσοδεμένος, θέλει να κινηθεί και να παλαίσει για τα πεπρωμένα του, μα δεν μπορεί. Μαγεμένος δεν ξέρει τι να πρωτοκάνει. Ο Κόσμος έγινε αδιέξοδος Λαβύρινθος γιαυτόν, και η ύπαρξή του συνεστράφη σε ένα αδιάλυτο Γόρδιο Δεσμό ολοκληρωτικής εξουθένωσης.

Η Ελλάδα τώρα βρίσκεται σε τέτοια στιγμή εξευτελιστικής ανημποριάς. Η Κοινωνία ασθμαίνει και συσσωρεύει ιερή μήνη. Το Καθεστώς αποχαυνωμένο παραληρεί και σφαδάζει σε πανικό. Η Κοινωνία, η Χώρα, το Έθνος υποφέρει τις ανόσιες αμαρτίες του Καθεστώτος του Αίσχους που κρατάει τον τόπο αιχμάλωτο υπό κατοχή σε δεσμά δουλείας αίσχιστα, ασύγκριτα προς οτιδήποτε άλλο δυσμενές στην ιστορία του, τρισχειρότερα των παρεκτροπών που μπορούσαν να συμβαίνουν στα πλαίσια των

Αυτοκρατοριών διαφεντευτριών του οικείου χώρου μας επί μακρόν από παλαιά – Ρωμαϊκής, Βυζαντινής, Οθωμανικής. Η πολιτισμική, γεωπολιτική και δομική ασυμβατότητα της «Ευρώπης» προς τον Ελληνισμό εσφράγισε την αηδή μοίρα του ΝεοΕλληνισμού αφότου το Καθεστώς της χώρας έστησε εαυτό εις πίθηκο της Ευρώπης. Κατά την αδήριτο μυθολογική ανάγκη, η τερατομειξία της Πασιφάης, ο Λαβύρινθος και ο Μινώταυρος ήσαν τα αναπόφευκτα αποτελέσματα εκείνου του αρχικού και διηνεκούς πιθηκισμού. Έκτοτε τα αγλαά τέκνα των Αθηνών προσφέρονται θυσία από το Καθεστώς εις βοράν του Τέρατος του ομιχλώδους Σκότους. Έως Θησέως. Του οποίου η ώρα ήγγικεν. Δει νυν μην Μινωταυροφονίας και Μνηστηροφονίας.

Το ολέθριο Καθεστώς στήθηκε από το 1833 εξ αιτίας, αλλά όχι εξ ευθύνης, της Βαυαροκρατίας. Διατηρήθηκε υπό ξενοδουλίες διάφορες, το οποίο αποδεικνύει ότι δεν φταίει καθοριστικά αλλά μόνον υποβοηθητικά ο «ξένος παράγων», όρος και υποκείμενη θεωρία δουλειά του ίδιου του Καθεστώτος! Κρατάει, με διαδοχή καθεστωτικής ολιγαρχίας, μέχρι σήμερα, 180 χρόνια μετά. Ήδη μπήκαμε στην 7^η γενεά υποδούλωσης στο ΝεοΕλληνικό Λεβιάθαν. Καιρός αίσιος να το αποτινάξουμε, εναρχόμενοι του ευοίωνος αριθμού. Η εξωτερική δε συγκυρία είναι ευτυχής. Ο «ξένος παράγων» δρα υπέρ μας.

Οι εσωτερικές και εξωτερικές συνθήκες σήμερα προσομοιάζουν επί το δεινότερον τις παραμονές της ένδοξης Επανάστασης του 1909.

Δημόσια χρεωκοπία υπερθετικά βαρύτερη τώρα από εκείνη του 1893 γιατί, με την εγκληματική πολιτική που διεκπεραιώνεται, προκαλεί ανεπανόρθωτη ζημιά στον παραγωγικό ιστό της χώρας, εξουθενώνει την ιδιωτική δραστηριότητα, εξοντώνει την μεγάλη, μεσαία και μικρή επιχειρηματικότητα που δεν εξαρτάται άμεσα ή δεν υπηρετεί κατ'

ευθείαν την ολιγαρχία, και οδηγεί σε δραματική οπισθοδρόμηση του οικονομικού επιπέδου της κοινωνίας.

Στρατηγικός εκμηδενισμός ολοσχερέστερος της ατιμωτικής στρατιωτικής ήττας του 1897.

Παλαιοκομματικός Κοινοβουλευτισμός στις προस्ताγές και την δουλεία της οικονομικής ολιγαρχίας.

Πολιτιστική αποχαύνωση αδιανόητη για το 1909.

Απώλεια της εθνικής ανεξαρτησίας συστηματική τώρα και δογματική, δια της οικονομικής παραφροσύνης της Ευρωζώνης και της πολιτικής ιδεοληψίας του Ευρωπαϊσμού.

Και καταποντισμός μεν των ατομικών ελευθεριών, γελοιοποίηση δε των Δημοκρατικών θεσμών, σύγχυση δε και διαστροφή των κοινωνικών λειτουργιών – όπου τον πολιτικό ρόλο της συναφής και συναρμογής ηγεσίας με λαό αναλαμβάνουν απροκάλυπτα οι δημοσιογραφικοί υπάλληλοι της ολιγαρχίας σε ένα αλλόφρον κρεσέντο προπαγανδισμού.

Στο εξωτερικό το Καθεστώς της χώρας και η Κυβέρνησή του έχουν απωλέσει κάθε ίχνος αξιοπιστίας και φερεγγυότητας. Όλοι γνωρίζουν ότι το Καθεστώς και οι Κυβερνήσεις του ούτε θέλουν ούτε μπορούν να σώσουν την κοινωνία από το έρεβος του συνολικού καταποντισμού της χώρας. Οι άνθρωποι του Καθεστώτος είναι και ανίκανοι και διεφθαρμένοι. Το Καθεστώς συλλήβδην περιφρονείται και οι πάντες το βδελύσσονται. Παρατηρούμε εμβρόντητοι εσκεμμένες σκηνές δημόσιας ταπείνωσης των οργάνων του Καθεστώτος και εξευτελισμού των θέσεων και πολιτικών του. Ανήκουστοι για τις διακρατικές σχέσεις προπηλακισμοί δημοσιοποιούνται προς παραδειγματισμό πάντων – για το τι σημαίνει καθολική αποτυχία και ποιες είναι οι συνέπειες για ένα αποτυχημένο κράτος – αλλά και ημών – για το ποιόν της ηγεσίας και εξουσίας στην χώρα μας.

Οι ξένοι ομοθυμαδόν, οι Δυνάμεις και οι Αδυναμίες τους με τον τρόπο τους η καθεμία, μας λένε καθαρά ότι για την κατάντια μας φταίει το Καθεστώς της χώρας. Και έτσι είναι. Για τις τύχες μιας χώρας την ευθύνη έχουν εξ ορισμού οι ηγετικές της ομάδες. Της Ελλάδας οι Ελληνικές και της Γερμανίας οι Γερμανικές. Γιατί η ευθύνη είναι συγκεκριμένη,

καλύπτει ωρισμένο πεδίο, είναι βαρεία, βαρύτερη η πολιτική από την νομική, και είναι ευθύνη απέναντι συγκεκριμένου λαού – δεν είναι μια φούσκα γενικευμένης συνυπευθυνότητας πάντων προς πάντας. Γιαυτό και δεν πέφτουμε στην παγίδα του Καθεστώτος να προσπαθεί απεγνωσμένα να στρέψει την οργή της κοινωνίας κατά των «ξένων». Ο εχθρός μας είναι το Καθεστώς της Απώλειας που μας χαντάκωσε με τις στρατηγικές, τις πολιτικές και τους ανθρώπους του, όχι οι ξένοι που φροντίζουν για τα συμφέροντά τους.

Το διαβουύμενο πανταχόθεν μήνυμα είναι ότι το Καθεστώς έχει αποστερηθεί κάθε εξωτερικού στηρίγματος. Και είναι λογικό. Το Καθεστώς είναι ανάξιο, άρα άχρηστο. Προσφέρεται προς πάντα τυχόντα φθηνότερα και φθηνότερα – αλλά δεν «αγοράζεται». Η χρησιμότητα είναι θέμα αξίας, όχι φθηνείας.

Οι Δυνάμεις περιφρονούν το Καθεστώς ως άχρηστο. Η Διεθνής Κοινότητα το οικτρίζει. Οι Αγορές το αγνοούν ως ανύπαρκτο. Όλοι το απεχθάνονται ως αναξιόπιστο έκτρομα του ψεύδους.

Μεταξύ του άκμονος και της σφύρας, μεταξύ της εχθρότητας της Κοινωνίας και της εγκατάλειψης από τις Δυνάμεις, το Καθεστώς παραπαίει και συνεχώς γελοιοποιείται. Η προσομοίωση με τις συνθήκες του 1909 φθάνει μέχρι τις σημαντικές λεπτομέρειες. Ο Βασιλεύς τότε, ο Πρωθυπουργός τώρα «απειλούν» του Ξένους ότι θα αναγκασθούν να παραιτηθούν αν εκείνοι δεν κάνουν κάτι για να «σωθεί η χώρα»!

Αλλά τα ψέμματα τελείωσαν.

Μέγιστη ευκαιρία να ξεφορτωθούμε ολοκληρωτικά το Καθεστώς, ξαναπιάνοντας το νήμα της Επανάστασης του 1821 εκεί που η δολοφονία του Κυβερνήτη το έκοψε.

Όταν η ύπαρξή σου ολόκληρη συστρέφεται σε ένα Γόρδιο Δεσμό –

όταν η διάβα σου εγκλωβίζεται μεθοδικά σε ένα αδιέξοδο Λαβύρινθο –

όταν η δράση σου ευνουχίζεται περιοριζόμενη σε ένα ασφυκτικό κανονιστικό πλαίσιο που γίνεται πονηρά με το πρόσχημα της λαϊκής προστασίας, όμως πραγματικά για την υπερίσχυση της καθεστωτικής αυθαιρεσίας εις εξυπηρέτηση της ολιγαρχίας, έστω και με την δόλια διασπορά πελατειακής δωροφαγίας, αποδυναμωτικής πάντως και αυτής –

όταν ο λήθαργος που σε έχει ρίξει το Καθεστώς και σε κρατάει εν καταστολή γίνεται εφιάλτης –

τότε ξυπνάς και αρχίζεις μια καινούρια μέρα.

Την αυγή θυμάσαι ίσως τον εφιάλτη και γελάς πως σε ξεγελούσε τόσο καιρό στα ψευτοκαλά και στα αθλιοκακά. Ότι σε κράταγε δέσμιο να μην δείξεις ποιος είσαι ήταν μια μαγική απάτη. Ο Λαβύρινθος γκρεμίζεται – δεν βγαίνεις από την ανύπαρκτη πιά πόρτα που την τοίχισαν οι εχθροί σου. Ο Μινώταυρος φονεύεται – δεν συμβιβάζεσαι με αυτόν να του προσφέρεις το μισό του ανθού σου αντί του όλου να καταβροχθίσει. Ο Γόρδιος Δεσμός κόβεται με το σπαθί – δεν πας να τον λύσεις ματώνοντας μάταια τα χέρια σου σε κάτι που τόφτιαξαν ακριβώς για να μην λύνεται. Το υποδουλωτικό κανονιστικό πλαίσιο και δομή ισοπεδώνεται για να στηθεί νέο ταιριαστό για σένα – δεν μερεμετίζεται για να συνεχίσει να σε ταλαιπωρεί και να σε εκπορνεύει.

Φτάσαμε, είμαστε, σε ευλογημένο σημείο, που ενώ υποφέρουμε τα πάνδεινα ως μη οφείλαμε, μπορούμε όμως να λυτρωθούμε. Να ξυπνήσουμε έξω από τον εφιάλτη των δεσμών του Καθεστώτος που μας πνίγει.

Να κάνουμε μια συνολική Σεισάχθεια. Να αποτινάξουμε όλους τους ζυγούς που μας περιορίζουν, να πετάξουμε από πάνω μας όλα τα ξένα βάρη που μας λυγίζουν, να ελευθερωθούμε από όλα τα φορτία που μας γονατίζουν, πολιτιστικά, οικονομικά, δομικά.

Να κάψουμε όλες τις γραμμένες σελίδες της Βίβλου του ΝεοΕλληνικού Κράτους και να ξεκινήσουμε με μια άγραφη λευκή νέα. Εκεί, στην Καινή Διαθήκη του Ελληνισμού, θα γράψουμε με το αίμα μας, τόσο υπέρτατα υπεύθυνα, ό,τι μας συμφέρει. Με την Ελληνική, βαθειά και έντιμη, έννοια του άγιου συμφέροντος. Μας συμφέρει αυτό που μας κάνει, αυτό που μας ταιριάζει. Στα θεμέλια της Νέας Γραφής θα βάλουμε τον ίδιο, τον αιώνιο, εαυτό μας, την αυτογνωσία μας θα υψώσουμε γνώμονα αρετής, το «γνώθισαυτόν» μας θα θρησκευσουμε – την αληθινή μας ταυτότητα θα επαναθεώσουμε, όχι αυτήν που κοντά δυο αιώνες τώρα επεχείρισαν να μας εγχειρίσουν οι Πίθηκοι.

Χρειαζόμαστε την απόλυτη τομή μεταξύ του μέχρι τώρα Παλαιού και του Νέου. Ο Παλαιονεοελληνισμός είναι διεφθαρμένος και απαξιωμένος. Είναι άχθος αρούρης εντός και εκτός της χώρας. Δεν αναγνωρίζουμε ως δικό μας το εξάμβλωμα του ΝεοΕλληνικού Κράτους, ούτε τα γελοία καμώματά του τα υπολογίζουμε κομμάτι της παράδοσής μας. Αυτά είναι υπόθεση των Πιθήκων του εξουσιαστικού Καθεστώτος. Όχι: τομώτερος ρομφαίας είναι ο Λόγος του Ελληνισμού. Η ασυνέχεια αυτή την στιγμή είναι απαίτηση δικαίωσης, εγγύηση αξιοπιστίας και προϋπόθεση επιτυχίας. Δεν είναι αναπόφευκτο κακό, αλλά αναγκαίο καλό. Δεν θα μας βαραίνει το ολέθριο παρελθόν του ΝεοΕλληνικού Καθεστώτος Συστήματος: γιατί Τομή Ασυνέχειας. Δεν είμαστε υπεύθυνοι για τις δομές και τις πολιτικές και τα αποτελέσματα του Καθεστώτος: γιατί Τομή Ασυνέχειας. Την διεθνή αναγνώριση και αξιοπιστία θα την κερδίσουμε εμείς οι ίδιοι με την Νέα Αρχή, χωρίς βαρίδια του κατεστημένου Συστήματος, χωρίς άνομες ευθύνες και απλήρωτες υποχρεώσεις του Καθεστώτος: γιατί Τομή Ασυνέχειας. Η Συνέχεια δεσμεύει, και δικαίως. Η Ασυνέχεια, όταν αποδείξουμε το νόημά μας, λυτρώνει, και αναγκαίως και καλώς. Νοήσατε την αλήθεια του όντος.

Η Νέα Αρχή βασίζεται στην αναταυτοποίησή μας. Ο Ελληνισμός είναι η βάση κάθε γνήσιας Ελληνικής Επανάστασης. Με τον Ελληνισμό Κανόνα Σκέψης και Αξιολογικό Ζυγό θα μετρήσουμε τους νέους θεσμούς που θα ιδρύσουμε και θα ζυγίσουμε τις νέες στρατηγικές και πολιτικές που θα ακολουθήσουμε. Θα ξαναφτιάξουμε το σύστημα της κοινωνίας εξ αρχής.

Ένα καλό που επέτυχε ακούσια το απαίσιο πιθηκικό Καθεστώς είναι ότι εξ αυτοσυντηρητικής αδιαλλαξίας ώθησε τα πράγματα εκεί που μεσοβέζικες λύσεις δεν χωρούν, δεν πείθουν και δεν ευοδώνουν για σωτηρία. Η πονηρία του Θεού Λόγου, η Μήτις, το παρέσυρε στην αυτοϋπονόμευσή του. Ο Πίθηκος παρασύρθηκε από τις ψευδαργυρικές τιμές που του γινόντουσαν και πίστεψε ότι είναι σαν τον άνθρωπο που πιθήκιζε. Και μπήκε στο ίδιο κλάμπ με εκείνον, μια νεφελοκαινιξβέργη ούτως ή άλλως. Και αυτό ήταν το τέλος του. Το Καθεστώς έσπευσε στο τελευταίο βήμα του να βάλει την Ελλάδα στην Ευρωζώνη ως απόδειξη της επιτυχίας του. Και αυτό ήταν η τελειωτική αποτυχία του: το ξέκανε. Από την κορυφή του Κόσμου στα απόβλητα της οικουμένης μέσα σε 5 χρόνια. Μέγα το όνομα του Κυρίου των Δυνάμεων.

Νέα Αρχή πολιτισμική πρώτα από όλα, πολιτειακή και πολιτική, οικονομική και εκπαιδευτική, στρατιωτική και κρατική. Η Νέα Αρχή πρέπει να είναι συνολική, σε ένα όλο συνειλημμένη του οποίου τα μέρη θα είναι διατεταγμένα κατά διάρθρωση και προτεραιότητα με την σοφία της αλήθειας του όντος, με Ελληνικό Νου. Υπάρχει διέξοδος, και τις αρχές της τις έχω εκθέσει. Υπάρχει «πόρος» μέσα στο πλέγμα της κοσμικής τάξης. Υπάρχει πάντα λύση, και για τα «άλυτα» ακόμη προβλήματα. Γιατί η πραγματικότητα είναι ο χώρος του Είναι και καμιά ρωγή δεν χωρεί σε αυτό. Το μηδέν δεν υπάρχει. Πρόβλημα προέρχεται απλά και μόνο από μια υποκειμενική σύγχυση ως προς την τάξη και τον ρυθμό του Κόσμου, και μια συνεπακόλουθη θολούρα στην ανθρώπινη δράση. Αναδιατάσσοντας το σχετικό και πάσχον πεδίο σύμφωνα με αυτόν τον Κοσμικό Νόμο αρκεί αφ' εαυτού για την επίλυση του δεδομένου προβλήματος.

Ποια είναι η Αρχή της Νέας Αρχής θα το πω βραχυλογικά. Ο Έλληνας βαθιά μέσα του θέλει να αποδείξει πόσο καλός είναι, τι αξίζει, και να καρπωθεί την επιτυχία της «αρετής» του, της ικανότητας και αξίας του. Χρειάζεται λοιπόν, πρώτον, ένα ανάλαφρο σύστημα-πλαίσιο που να του επιτρέπει να ενεργήσει ανεμπόδιστα αυτό που θέλει το συστατικό του βίωμα, ένα ελεύθερο και φυσικό σύστημα. Έκανε κυριολεκτικά το θαύμα του ακριβώς στην κλασική Αθήνα με τέτοιο σύστημα. Χρειάζεται, δεύτερον, αυτό το σύστημα να του παρέχει από πάνω υψηλά αρχέτυπα αξίας που να τον εμπνέουν και να δημιουργούν κοινά κριτήρια αριστείας.

Να γιατί ο Περικλής κατασκεύασε τον μυριοτάλαντο Παρθενώνα. Και χρειάζεται τρίτον την ισχύ της υπερηφάνειας που να εξασφαλίζει ένα ελεύθερο, οξύτατα ανταγωνιστικό σύστημα με υψηλά κριτήρια και προδιαγραφές αξίας. Αυτό είναι το νόημα της Θεμιστόκλειας στρατηγικής συντριπτικής υπεροχής ισχύος.

Έτσι ορίζεται η φύση και η θεμελιώδης λειτουργία του Κράτους στο Ελληνικό μοντέλο. Το Κράτος είναι βασικά εγγυητής ελευθερίας (δικαιοσύνη δεν είναι κατ' ουσίαν παρά η εξασφάλιση της ελευθερίας), μείζων χορηγός πολιτιστικής υπεραξίας και κάτοχος αποφασιστικής στρατιωτικής ισχύος. Είναι λίγο στο εύρος και μέγα στο βάθος των λειτουργιών που ουσιωδώς του ανήκουν. Τα άλλα έπονται και φροντίζονται από αυτό κατά το μέτρο του ορθού λόγου.

Το Καθεστώς πλέον έχει περάσει το σημείο μη επιστροφής, όπως στις αρχές του 20^{ου} έτσι και τώρα στις αρχές του 21^{ου}. Τότε η χώρα ευτύχησε να έχει καθαρή Επανάσταση, τέτοια που μηδενίζει και πετάει τον μετρητή, χωρίς άτοπη ιδεοληψία περί της νέας μετρικής. Αλλά δυστύχησε στο να βρεθεί επαρκώς άξια ηγεσία που να ορίσει και να υλοποιήσει συνολικά την νέα μετρική, που να ολοκληρώσει το απαραίτητο έργο επαναθεμελίωσης κατά το πνεύμα της Νέας Αρχής. Ο Βενιζέλος δεν είδε ότι χωρίς την εσωτερική πλήρη αναδόμηση, η Θουκυδίδεια αναδιάρθρωση της εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής κρεμόταν στον αέρα. Χωρίς τον άλλο πνεύμονα μιας Νέας Γραφής, η Ελληνική κοινωνία δεν απελευθερώθηκε πλήρως και δεν ενεργοποιήθηκε τελείως. Ένα μέρος «εθελόκακησε». Η κατάληξη ήταν μοιραία, και προβλέψιμη κατά τον λόγο του όντος.

Τώρα;

Η θα γίνει έκρηξη από πίεση (explosion) – και ξέρουμε τούτη την φορά τι πρέπει να κάνουμε μετά.

Η θα γίνει κατάρρευση από σήψη (implosion) – και τότε θα έχουμε μια Οδύσσεια να ταξιδέψουμε.

Η πρώτη περίπτωση μπορεί με σοφία νου να έχει σχετικά γρήγορα θετικά αποτελέσματα. Η δεύτερη στερείται της ρωμαλέας και διεγερτικής

δημιουργικότητας της πρώτης, οπότε οι εξελίξεις εξαρτώνται αποφασιστικά από εξωγενείς παράγοντες.

Ούτως ή άλλως η κοσμική τάξη θα θεραπεύσει την αηδία του ΝεοΕλληνικού αλλόκοτου τερατουργήματος.

Ευχόμαστε όμως υπέρ της χώρας, της κοινωνίας και του έθνους την Επανάσταση του Ελληνισμού.

II

Η ΑΛΗΘΕΙΑ, ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΚΤΡΩΜΑ

Σύγχρονα [το 1849] ετέλειωσε [ο Σολωμός] και τον «Πόρφυρα», και έμελλε να το δημοσιεύσει. Προς έναν φίλον του, ο οποίος του επαράτηρησε ότι το έθνος ήθελε δεχθεί καλύτερα ένα ποίημα εθνικό, απάντησε ευθύς: **Το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί Εθνικόν ό,τι είναι Αληθές.**

Ιάκωβος Πολυλάς, Προλεγόμενα στον Σολωμό, XVI

Όλα τελειώθηκαν στο φως και φαίνεται η αλήθεια.

Ευλογημένο αποτέλεσμα της Μεγάλης Κρίσης και της Φοβερής Ωρας είναι και αυτό: όλα φαίνονται σε όλους όπως είναι. **Η Δίνη διαχωρίζει τα**

διαφορετικά και, συνωθώντας το όμοιο προς το όμοιο, δείχνει την φύση εκάστου ασύγχυτη. Ιδέες και Συμφέροντα συμπλέκονται και συμπίπτουν στην πραγματικότητα της ζωής μας, χωρίς τις δακρυροούσες συναισθηματικότητες ύποπτων ιδεοληψιών.

Από το ένα μέρος η πολιτισμική Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού και το Μέγα ιερό Συμφέρον σύνολης της κοινωνίας, πάντων των κοινωνικών και οικονομικών ρόλων και ομάδων, του Λαού των Δημιουργών. Από το άλλο η τεράστια πολιτική Απάτη του Ευρωπαϊσμού και το ανόσιο Συμφέρον της ολιγάριθμης, στυγνής, καθεστωτικής Ολιγαρχίας του τόπου.

Χώρα και Καθεστώς αντιμέτωποι σε απόλυτο διαχωρισμό.

Το Καθεστώς σφαδάζει βουκεντρούμενο πανικόβλητο στην οδό της απωλείας του. Θα ήθελε να μετατρέψει τον απόλυτο διαχωρισμό του από την Κοινωνία σε νέο Διχασμό, τρίτο όλεθρο της πατρίδας. Αλλά δεν του βγαίνει πιά. Παράπλευρη κωμωδία εκτυλίσσεται και στα ενεργούμενά του, τα Μέσα Μαζικής Προπαγάνδας: οιστροδίνητα τα άθλια γαυγίζουν ασταμάτητα αγωνιζόμενα τον κακό αγώνα, να παραπλανήσουν με κάθε πρόστυχο τρόπο τον Λαό.

Γιατί το Καθεστώς τρέφει βαθειά περιφρόνηση προς τον Ελληνικό Λαό. Δεν νομίζει ακόμη ότι τον έχει υποχείριό του. **Ίσα-ίσα τρέμει την τωρινή σιωπή του. Θα προτιμούσε μυριάκις το πανδαιμόνιο μαζικών λαϊκών διαμαρτυριών.** Διαμαρτυρόμενος συνεννοείσαι με τον αντίπαλό σου. Ψάχνεις, και μπορεί να βρεθεί συμβιβασμός. Η σιωπή του Λαού σημαίνει αγεφύρωτο χάσμα μεταξύ αυτού και του Καθεστώτος. Ο Λαός διαδήλωσε στην αρχή. Και διεπίστωσε ότι διάφορα κομμάτια του Κατεστημένου και του ανδραποδικού πολιτικού συστήματος διαγκωνίζοντο ποιά θα καρπωθεί και θα εκτρέψει προς ίδιο σκοπό την διαμαρτυρία του. Αλλά η Κοινωνία έχει αποκηρύξει άπαν το καθεστωτικό Σύστημα. **Οι Μεγάλοι Αριθμοί στην ενστικτώδη σοφία τους πρόκριναν λοιπόν την φλογερή σιωπή ως θεμελιώδη πράξη απονομιμοποίησης του Καθεστώτος. Και περιμένουν στην αναπόφευκτη γωνία της Ιστορίας. Η Κοινωνία χρειάζεται και θέλει Νέα Αρχή. Αρχή Ελληνισμού.**

Νοείστε την παθολογία του Κατεστημένου ΝεοΕλληνικού Κράτους. Η διάγνωση είναι απλή. Το Καθεστώς για να τιθασεύσει και ελέγξει την

ελευθερομανία, ευφυΐα, αγωνιστική φιλοπρωτεία, δοξολατρεία και επιδεικτική δημιουργικότητα του Έλληνα κατασκεύασε και γιγάντωσε το ΝεοΕλληνικό Κράτος ως σύστημα θεσμικής Αναξιοκρατίας εις εικόνα και ομοίωση του εαυτού του. **Γιατί το Καθεστώς μπορεί να υπάρχει μόνο στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο της ανθρώπινης λειτουργικότητας και δράσης.**

Όμως θεσπίζοντας και καλλιεργώντας συστημική αναξιοκρατία, το Καθεστώς αδυνατεί να περιορίσει, όταν αναγκάζεται, την συνεπακόλουθη διαφθορά και αποτυχία που συνεπάγεται η ανικανότητα αυτού και του κρατικού τερατοουργήματός του. Έπεσε δηλαδή στον λάκκο που έσκαψε τόσο μεθοδικά. Κατήντησε τελικά μόνιμα αναποτελεσματικό μέσα στην χώρα και παντελώς άχρηστο έξω. **Κομπάζει όταν του δίνονται ελεημοσύνες που όμως ταυτόχρονα του αφαιρούνται με πολλούς ρητούς τρόπους. Και γελοιοποιείται δοκιμάζοντας στρατιωτικά παληοσιδερικά, των οποίων και μόνον η ιστορία της Κυπροκρητικής παλινωδίας προκαλεί ακατάσχετη θυμηδία. Αλλά όλη αυτή η παραδοξία του εξηγείται ευχερέστατα: εγείρει τεχνητά προβλήματα εκεί που κανένας δεν βάζει, για να κοκορεύεται ότι τα έλυσε, ελπίζοντας ότι οι φανταστικές αυτές νίκες του ίσως δυνηθούν να ζυγοσταθμίσουν τις πραγματικές πανωλεθρίες του στα μάτια των ανοήτων.**

Αρκετά. Η συλλογική Δύναμη της Κοινωνίας των Δημιουργών και οι εξωτερικές Δυνάμεις συμπίπτουμε τώρα στον αυτό σκοπό: την απαλλαγή της χώρας από το όνειδος ενός ανάξιου, άθλιου, βλαβερού Καθεστώτος.

Και να. Το Καθεστώς γνωρίζει την μοιραία καταδικαστική ψήφο εναντίον του. **Προετοιμάζεται για το τέλος του όπως κάθε πλιατσικολόγος. Η πολιτική εξουσία διαδηλώνει μέχρι την τελευταία στιγμή εμπράκτως την θεμελιώδη Αρχή της Δεδηλωμένης της, την γνωστή πρόθεσή της να αφήσει άθικτες τις δομές του ΝεοΕλληνικού Συστήματος, του Καθεστωτικού αποστήματος. Και κλείνει λογαριασμούς μεταξύ των συνεταιριών. Προσφέρει και τώρα την ύστατη στιγμή ακόμη, όπως πάντα προσέφερε, υπηρεσίες στους κυρίους της, στην εσωτερική ολιγαρχία.**

Ο «εθνικός» Εργολάβος εντολοδοχείται προκλητικά προς εκτέλεση έργων και άχρηστων έργων όταν η ανταγωνιστικότητα της εθνικής οικονομίας εκμηδενίζεται και όλη η κοινωνία, από τον βιομήχανο που

παράγει μέχρι τον ωρομίσθιο υποφέρει χωρίς να φταίει. Η «εθνική» Διαχειριστική Κουλτούρας και Προπαγάνδας κρατιέται τεχνητά με το ζόρι από την κατάρρευση, ενώ καταρρέουν οι παραγωγικές δομές της χώρας και αποσυντίθεται ο κοινωνικός ιστός. Η «εθνική» ενέργεια των καυσίμων μονοπωλείται ζημιώνοντας την χώρα και την κοινωνία τώρα και στο μέλλον. Οι «εθνικές» μεταφορές δεν ωφελούν τους πολίτες. Οι «καλοί» «εθνικοί» του χρηματοπιστωτικού συστήματος φιλοδωρούνται αθέμιτα, και από την μεριά τους στηρίζουν το πολιτικό σύστημα και το Κράτος του Καθεστώτος εις βλάβη των κανονικών δικαιούχων τους και της πραγματικής οικονομίας. Έχουν εξασφαλίσει ότι κανένας σαυτό το εκμαυλιστικό αλισβερίσι δεν θα είναι ένοχος όσο διαρκεί το Καθεστώς.

Προετοιμάζονται συνεπώς συνθήκες υπό τις οποίες η περιβόητη αποκρατικοποίηση θα συνιστά εν τοις πράγμασι πλιάτσικο της ολιγαρχίας. Και είναι τόσο βλακικό το Καθεστώς ώστε να νομίζει εξυπνάδα το ότι η δωρεά στους κατσαπλιάδες της ολιγαρχίας θα παρουσιασθεί από την «εθνική» προπαγάνδα ως επιταγή του «ξένου παράγοντα», της Τρόικας και άλλων κακόβουλων δυνάμεων στις οποίες φευ υποκύπτουν οι πολιτικοί του καθεστώτος υπέρ ασφαλώς των «εθνικών» συμφερόντων – ώ τι είπα, εθνικών «δικαίων» έπρεπε να εννοώ!

Αλοίμονό τους.

Το παίγνιο το έχουν παίξει πολλές φορές. Αλλά τώρα!...

Για να γίνουν αυτά, η πολιτική εξουσία του Καθεστώτος έχει βιάσει την Δημοκρατία μετατρέποντάς την σε διάτρητο μανδύα της οικονομικής ολιγαρχίας. Το Καθεστώς, ουσιωδώς αντιδημοκρατικό και ανελεύθερο ανέκαθεν, έχει υποχρεωθεί να πετάξει τα προσχήματα εξευτελίζοντας την ελευθερία και την αξιοπρέπεια ατομικά των πολιτών, συλλογικά της κοινωνίας και εθνικά της χώρας, και παραμορφώνοντας το Σύνταγμα σε γελοίο τύπο καθ' υπαγόρευση σκοπιμοτήτων. Και όλα αυτά όταν τα «Εθνικά» θέματα, προς χάριν των οποίων υποτίθεται ακολουθούνται οι πολιτικές που μας έχουν ωδηγήσει στο βάραθρο, έχουν καταποντιστεί στον κοινό όλεθρο, μαζί με όλα τα άλλα, υπό τους καγχασμούς της οικουμένης.

Φτάνει πια.

Δεν χρειαζόμαστε και δεν θέλουμε πια «Εθνική» ολιγαρχία και «Εθνική» πατριδοκαπηλεία.

Αυτό που πρωτίστως έχουμε ανάγκη και απαιτούμε δεν είναι «εθνικά» έργα υποδομών. Να που μας έφεραν όλες οι υποδομές χωρίς καμιά μέριμνα για υπερδομές. Δεν είναι «εθνικά» ιδιωτικά μονοπώλια ενέργειας ή μεταφορών. Πληρώνουμε ακριβότερα με αυτά και θίγει την αξιοπρέπειά μας η υποτιθέμενη κρατική «προστασία» των «αδυνάτων» με ανταποδοτικά ψωροκόκκαλα. Ούτε είναι στις απαιτήσεις μας «εθνικές» τράπεζες της ολιγαρχίας. Δεν υπέθαλψαν την πραγματική εθνική παραγωγή, αλλά αεριτζήδικες οι ίδιες, συνεκμεταλλεύτηκαν με αεριτζήδες χρηματοπιστωτικές φούσκες που δημιουργούσε το σε στενή διαπλοκή με αυτές ευρισκόμενο υπηρετικό τους πολιτικό σύστημα.

Ο Έλληνας δεν χρειάζεται και δεν θέλει προστασία. Δεν είναι ανίκανος και αδύνατος. Ευρίσκεται αιχμάλωτος στις πέδες του Καθεστώτος γιαυτό δεν διαπρέπει. Γιαυτό «εθελοκακεί». Του λείπει και απαιτεί ελευθερία για να εκδιπλώσει την έμφυτη μέσα του φιλοτιμία και δημιουργική αριστεία.

Η μοίρα του Καθεστώτος που λυμαίνεται την χώρα έχει προ πολλού σφραγιστεί. Τώρα βυθίζεται στον βόρβορο της ατιμίας, αντικείμενο δίκαιης χλεύης και κοινής περιφρόνησης. Το μόνο ζήτημα είναι αν η δεικασμένη κόλασή του θα συμπαρασύρει και την χώρα ή αν η κοινωνία θα απελευθερωθεί εγκαίρως ώστε η χώρα να μην παλινδρομήσει πίσω για γενεές.

Αποσύνθεση ή έκρηξη;

Ότι περιγράφει ο Γεώργιος Βεντούρης για την κατάσταση του Κράτους προ της Επανάστασης του 1909 εφαρμόζει επακριβώς στην παρούσα φάση της ΝεοΕλληνικής ιστορίας, με μερικές απλές αλλαγές στοιχείων.

«Η ιστορική ολιγαρχία εδικαιολόγει την εξουσίαν της και επέβαλλε την κοινωνική πειθαρχίαν εις το ελεύθερον βασίλειον εν ονόματι της εθνικής πολιτικής. Ιδιαίτερος όμως και αναγκαστικώς, η εξωτερική πολιτική κατώπτριζε τον εσωτερικόν χαρακτήρα του κράτους. Ηντλει όλην της την δύναμιν από την ιστορίαν. Ήτο ασυγχρόνιστος και αμέθοδος, καθώς η άλλη δημόσια ζωή της χώρας. Απέβλεπε εις την ανασύστασιν τάχα της βυζαντινής αυτοκρατορίας και δεν είχε συμμαχίας, διεθνείς συνδυασμούς ή στρατιωτικά μέσα ούτε προς φύλαξιν του Σπερχειού. Ο πόλεμος του Ενενήντα Επτά ήλθεν ως φυσικός καρπός μιας περιόδου ασυναρτήτου, παρηκμασμένης, ψευδούς. Δεν ανελήφθη δε καν ο αγών εκείνος, ούτε κατ' όνομα, προς εκπλήρωσιν των πόθων του δούλου έθνους. Το Βασίλειον ηρκείτο εις ασήμαντον εύρυνσιν των συνόρων του, την οποίαν εζητιάνευε. Γενεαί όλαι ελληνοπαίδων ανετράφησαν με πατριωτισμόν επαιτείας και έμαθον να θρηγούν προς τους ισχυρούς της γής, οι οποίοι δεν εχάριζον εις την πατρίδα του Λεωνίδα:

«του Θυάμιδος τον ρουν, τας πηγάς του Πηνειού».

Το κακόμοιρον αυτό μεθοριακόν ιδεώδες, η παρωδία της μεγάλης ιδέας, με την οποίαν η ολιγαρχία ενάρκωνε το έθνος, το έκτρωμα αυτό των ελληνικών ονείρων, εσύρθη οικτρώς μέχρι της Μελούνας, εκυνηγήθη ανηλεώς έως τον Δομοκόν, επροπορεύθη ως σημαία πανικού των φυγάδων της Λαμίας, δια να περισωθεί, χλευαζόμενον και ατιμασμένον, πρό των Βοιωτικών Πυλών.

Ο πόλεμος του 1897 εφάνέρωσεν υπάρχουσιν κατάστασιν. Η επί της εξουσίας ολιγαρχία έπαυσε να αντιπροσωπεύη τας λαϊκάς μάζας».

Η Ελλάδα του 1910 – 1920, σελ. 24

Στην παρούσα συγκυρία, την αιχμή των εξελίξεων άγουν οι οικονομικές δυναμικές. Αντικαταστείστε λοιπόν την πανωλεθρία του 1897 με την οικονομική συντριβή και εξευτελιστική υποταγή του 2010 και εξής. Συνυπολογείστε ότι η τωρινή στρατηγική εξουθένωση της χώρας, διατρανωμένη και επίσημα μετά το 2007, είναι ισοδύναμη με βαρύτερη ήττα σε πόλεμο. Αποθαυμάστε και της ιστορίας το καυστικό χιούμορ να αντιστοιχήσει τους πρώτους Ολυμπιακούς του 1896 (μεταξύ οικονομικής καταστροφής το 1893 και στρατιωτικής το 1897) προς τους δεύτερους στην

Αθήνα το 2004 (αντιστρόφως, προς χλευασμόν, μεταξύ στρατηγικής ήττας το 1996 και οικονομικού ολέθρου το 2010). Σκεφτείτε πόσο ταιριάζουν τα τότε με τα τώρα στην ουσία τους και στα σημαίνοντα φαινόμενά τους. Η ομοιότητα φθάνει μέχρι ιδιάζουσες χαρακτηριστικές λεπτομέρειες. Επί παραδείγματι ο βασιλεύς Γεώργιος απειλούσε να παραιτηθεί αν οι Δυνάμεις δεν έκαναν κάτι για να σωθούν τα προσχήματα απέναντι τον Ελληνικό Λαό – ακριβώς η επαίσχυντη «στρατηγική» του Καθεστώτος σήμερα προς τους ξένους.

Επανάσταση λοιπόν, παρά σήψη.

Από την σύσταση του ΝεοΕλληνικού Κράτους αρχίζει η καθοδική πορεία του. Υπάρχουν ανεβοκατεβάσματα φυσικά, αλλά η μακροχρόνια γενική τάση είναι πτωτική. Μοναδικό φαινόμενο η ροπή επί τα χείρω άμα τη συστάσει ενός συστήματος. *«Τοιουτοτρόπως κατωρθώσαμεν οι θαυμάσιοι αυτό το θαύμα των θαυμάτων: να παρακμάσωμεν χωρίς να ακμάσωμεν»* (Δ. Ν. Βερναρδάκης, Επίκρισις των κατά την 25^{ην} Μαρτίου εν Αθήναις υπό του κ. Αρ. Βαλαωρίτου εκφωνηθέντων στίχων, 1872). Τι άλλη απόδειξη χρειάζεται και για τους δυσπιστώτερος ότι πρόκειται για τερατογένεση, ότι το ΝεοΕλληνικό Κράτος από το 1833 είναι ένα έκτρωμα. Και ότι συνεπώς απαιτείται μια ολοσχερώς Νέα Αρχή που να αποφεύγει ακριβώς το συστατικό του λάθος, την οικοδόμηση δηλαδή συστήματος ξενικού επί Ελληνικού χώρου.

Και ιδού φανέρωση πασίδηλος του αφύσικου αυτού κανόνα της ΝεοΕλληνικής αποφράδος σύστασης εις κράτος. Ο Ελληνισμός συνυφίσταται με την ποιητικότητα πριν και πάνω από όλα. Η Μορφή του Λόγου αποτελεί την πρώτιστη προβολή του βιώματός του, την καθοριστική έκφραση της πεμπτουσίας του. **Η ποίηση συνουσιώνεται με**

την φύση του Ελληνισμού από πρώτης αρχής. Οι προφήτες του Ελληνισμού ήσαν οι ποιητές.

Ήδη παντελές στην Γεωμετρική εποχή, πριν την έκρηξη της πολλαπλής Μεγάλης Γέννας κατά τους Αρχαϊκούς χρόνους, το **Ομηρικό Έπος** ορίζει την φύση του Ελληνισμού και περατώνει την μορφή του. Όταν οι ηγεσίες του τον πρόδωσαν το πρώτον, στο **Δημοτικό Τραγούδι** επεβίωσε καθαρός ο Ελληνισμός. Και της ΝεοΕλληνικής πενίας οι κορυφές πάντως ποιητικές είναι, ασύντακτες προς το καθεστωτικό Κατεστημένο, περιθωριακές αυτές οι διατρανώσεις Ελληνισμού σε ένα ΝεοΕλληνισμό που δεν τις αναγνωρίζει ως ουσιωδώς οικείες παρά μόνο κίβδηλα και υποκριτικά, όπως άλλωστε μουσειακά και στα ψέμματα κομπάζει πάτριες περιγαμηνές.

Κατά την διάρκεια του ίδιου του αγώνα πολιτικής ύπαρξης του Ελληνισμού ανεδύθη η δίδυμη κορυφή του απαρασάλευτου όρου της ταυτότητάς μας: **Σολωμός και Κάλβος** διατρανώνουν άπαξ δια παντός την διφυή βάση της Νέας Αρχής μας, την δημώδη και την κλασσική παράδοση.

Αλλά ο Αγώνας προδόθηκε ευθύς αμέσως, το 1833. Στήθηκε το απαίσιο, ολέθριο, ξενόφερο Λεβιάθαν. Και μαζί συνδιεφθάρη η ΝεοΕλληνική ποίηση. Από την περιωπή των «Ελεύθερων Πολιορκημένων» και των «Ωδών» ξεπέσαμε στην εθνοφόρο διαστροφή του καθεστωτικού **Δημοτικισμού και Καθαρευουσιανισμού**. Ο απαρέγκλιτος όρος της ανάπτυξης μας, η ευγενής αρμονία Σολωμού και Κάλβου, η διέγερση του λαϊκού ενστίκτου σε κλασσική μορφή, δεν ίσχυσε στο εχθρικό και οθνείο ΝεοΕλληνικό κράτος. Το πεπρωμένο μας δεν αφέθηκε να δημιουργήσει ζώσα παράδοση στην Νέα Αρχή που δεν ήταν σταλήθεια Νέα ούτε Αρχή. **Μόνο στα Επτάνησα, και όσο αυτά ανέπνεαν ελεύθερα από τον μολυσμένο αέρα του ΝεοΕλληνικού Καθεστώτος (ελεύθεροι όντως πολιορκημένοι, ελεύθεροι πολιτιστικά υπό ξένη πολιτική διοίκηση), συνεχίστηκε επ' ολίγον και εις ολίγον η θεία ροπή χωρίς να γαλβανίσει το δούλο «ελεύθερο» Κράτος των Αθηνών.**

Μάταια ένας τρίτος από την περιφέρεια και στα περιθώρια του εθνικού συστήματος συμπλήρωνε με Ελληνιστική ευαισθησία την τριλογία της ποιητικότητας του Ελληνικού μέλλοντος. Και ο **Καβάφης** έμεινε αδιάδοχος.

Ζάκυνθος, Κέρκυρα, Ιταλία, Ελβετία, Λονδίνο, Αλεξάνδρεια: οι τόποι της Ελληνικής ποίησης εκτός Ελλάδος. Ελληνικοί επειδή ήσαν ελεύθεροι από την δυναστεία του Νέου Βασιλείου, υποδειγματικού εις Ανατολή κατά Γερμανική πρόθεση, φιλελληνική ελπίδα και Καθεστωτική υποκρισία, ταχέως όμως κατά ιστορική ανάγκη εξοκείλαντος στην εμπράγατο εξευτελιστική προσηγορία του «Περιγέλωτος» Βασιλείου.

Εκτός Ελλάδος οι θρίαμβοι του Ελληνισμού. Και το «ανεξάρτητο» εθνικό κέντρο να βυθίζεται στην αθλιότητα του «Πατριωτισμού της Επαιτείας». Επαιτεία πολιτιστική, γεωπολιτική, στρατηγική, οικονομική, πολιτική, στρατιωτική.

Και ιδού η ποίηση παρακολουθούσα, ει και εξ αποστάσεως και μετά βραδυπορίας, την καθολικήν αβελτηρία. Από το δίκορφο της αιχμής και την τριανδρία της πληρότητας, πρώτη υπόβαση εις Παλαμά και Σικελιανό. Δεύτερη αντιστοίχως εις Ρίτσο και Σεφέρη. Σπουδαιογέλοιο το θέαμα Ελλήνων να πάσχουν Ευρωπαϊκά υπέρ του Ελληνισμού. Μετά δε το χάος απέλπιδων προσπαθειών άρθρωσης ποιητικής φωνής Ελληνικής. Χωρίς στερεή έδραση στην ταυτότητα της ουσίας, χωρίς θείο «γνώθι σαυτόν», δύναμη δεν οιδαίνει, ενέργεια δεν προβαίνει, αποτέλεσμα άξιο δεν συντελείται.

Και αν πάντως ακόμη, υπακούοντας αναγκαστικά στον κοινό νόμο της προϊούσας υποβάθμισης, η ποίηση αντιπροσωπεύει μακράν την βέλτιστη αξίωση του ΝεοΕλληνικού φαινομένου, εντούτοις, και γιαυτόν ακριβώς τον λόγο, δείχνει φαινότερα την εξ οίων και όσων αγαθών καταβράθρωση, αρχής και κανόνος λαμβανομένου όχι μόνον από την κλασσική δόξα, αλλά και από αυτά τα υπεσχημένα πεπρωμένα της Επανάστασης.

Διότι η Επανάσταση δεν ολοκληρώθηκε, και το νόημά της διεστράφη με την σύσταση του ΝεοΕλληνικού Κράτους. Η ολιγαρχία τότε εθεώρησε ότι σκοπός του ξεσηκωμού και ουσία της ανεξαρτησίας ήταν η αποκατάσταση των αυτοτελών δικαιωμάτων της έναντι της υπερτάτης εποπτικής αρχής της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Όργανο προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων της βρήκε, μάννα εξ ουρανού, το βαρύνομο, περιοριστικό και πατερναλιστικό κράτος που απλοϊκά η πεφωτισμένη από τα δικά της σκοτάδια Ευρώπη της προσέφερε. Έτσι η αγαθή βούληση του Ευρωπαϊκού πνεύματος

συνάντησε την πονηρία της ολιγαρχίας, και το έκτρωμα γεννήθηκε, τερατώδες υβρίδιο που συνδυάζει δυσαρμονία τα αρνητικά Δύσης και Ανατολής, Γευτονισμού και Ελληνισμού. Αποτέλεσμα αναπόφευκτο η ελεεινή και τρισάθλια κατάντια της χώρας και της κοινωνίας.

Το αρχέγονο εκείνο συστατικό άγος εξετολύπευσε πάντα τα ΝεοΕλληνικά δεινά κατά τον Νόμο της συνεχούς καθολικής υποβάθμισης. Την ισχύ του νόμου διαπιστώσαμε στην ποίηση, επειδή η ποίηση συνιστά προνομιακό πεδίο μελέτης των εξελίξεων στον Ελληνισμό. Όπως ήταν φυσικό και αναμενόμενο έδειξε στην αριστοτευξία της την μεγαλύτερη αντοχή στις φθοροποιές επιρροές της τερατογένεσης. Οι άλλες τέχνες ξεκίνησαν πολύ χαμηλότερα και κατέβηκαν λίγα και αποτομώτερα σκαλιά στην κλίμακα της ατίμωσης. Ο πολύς και λοιπός βίος εξεπορνεύθη εις αλλόκοτο πιθηκισμό Ευρωπαϊκών καλών τρόπων. Στο τέλος ελίμνασε στην επίσημη συζυγή μετριότητα και χυδαιότητα.

Αλλά ο Έλληνας παραμένει Έλληνικός κάτω από την Ευρωπαϊκή ενδυμασία. Γυμνός έχει την Ελληνική Μορφή, αν και ακαλλιέργητο.

Χρειάζεται την Επανάσταση του Ελληνισμού για να απελευθερωθεί και να αριστεύσει. Για μας ελευθερία και ελληνισμός είναι ταυτόσημα και ταυτοδύναμα.

III

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΚΙ Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΣΤΟΝ ΘΡΟΝΟ

Καμμιά φορά το νόημα ιστορικών εξελίξεων αναβλύζει σε μια στιγμή του χρόνου με εκτυφλωτική σαφήνεια, φορτίζοντας γεγονότα με ένα βάρος ασύγκριτα δυσανάλογο προς την καθεαυτήν τους σημασία.

Τέτοιο αποκαλυπτικό γεγονός είναι η ανάληψη εκ μέρους της Ελλάδας της κυλιόμενης εξαμηνιαίας προεδρίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Βεβαίως η Προεδρία αυτή θεσμοθετήθηκε έτσι ώστε να μην έχει καμμιά ουσιαστική σημασία. Παρείχε την φαντασία μιας ισοτιμίας χωρίς την πραγματικότητα της ισοκυρίας. Και φυσικά δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς: όπου οι δυνάμεις είναι άνισες, οι ροπές και οι ενέργειες δεν είναι δυνατόν να είναι ίσες.

Όμως αναλογισθείτε την σκηνή.

Είναι καρναβάλι. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα καρναβάλι εθνοτήτων. Είναι η σύγχρονη μορφή της μεσαιωνικής γιορτής του Γαιδάρου, που μας διακωμώδησε ο Ροίδης. Εκεί που ασχολούνται ολοχρονίς με τα συμφέροντά τους, με τον Θεό τους και το εγώ τους, με τα αλαφροϊσκιωτα cogito ergo sum τους και τα υπερβατολογικά υποκείμενα, με την πειθαρχία τους και τους μηχανισμούς τους, ξαφνικά κάθε τόσο, ξεδίνουν σε αλλόκοτες παράτες με γκροτέσκες μάσκες.

Ένα τέτοιο θέατρο του παραλόγου είναι οι Σύνοδοι και υποσύνοδοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν τις εννοούν στα σοβαρά. Διασκεδάζουν μετά τα κάτεργα της δουλείας στις ομίχλες της Καινιγκσβέργης.

Αλλά βαρέθηκαν τον Γάιδαρο. Και το γλεντάνε τελευταία με τον Πίθηκο. Βρήκαν το τέλειο άθυρμα: τους ηγέτες πολιτικούς του Καθεστώτος της Ελλάδας.

Και φανταστείτε λοιπόν τον Πίθηκο στο θρόνο της Ευρώπης. Θυμηθείτε εκείνη την αμίμητη σκηνή στον Ιβάν τον Τρομερό του Eisenstein, όπου στέφουν τον λωλό Βλαδίμηρο Τσάρο και τον βάζουν στον θρόνο γελοιοποιώντας τον αλλά και τσεκάροντάς τον. Και διεπίστωσαν ότι είναι και άχρηστος και φίλαρχος. Και οπότε τον ξεφορτώθηκε ο Ιβάν ο Τρομερός τον καραγκιόζη ξάδερφό του.

Γιατί συχνά-πυκνά στα γλέντια βγαίνουν σοβαρά πράγματα στην επιφάνεια, που με δυσκολία αντιμετωπίζονται στην καθημερινή επισημότητα.

Σκεφτείτε λοιπόν.

Η Ελλάδα είναι μια αποτυχημένη χώρα. Δεν είναι συντεταγμένη πολιτεία. Δεν είναι καλά-καλά Κράτος. Στήθηκε απλά ένας μηχανισμός προς εξυπηρέτηση μιας στενής και στυγνής ολιγαρχίας. Αυτό δεν είναι κράτος. Είναι πιθηκισμός κράτους.

Το ανθελληνικό Καθεστώς που απομυζά την κοινωνία σαν βδέλλα πιθηκίζει Ευρώπη. Και σημαιοφορεί τον πατριωτισμό της Επαιτείας. Και δουλεύει υπέρ της εγχώριας ολιγαρχίας. Είναι άχρηστο για τις Δυνάμεις, ανέντιμο για τις Αδυναμίες και ολέθριο για την Κοινωνία. Αυτό είναι όλο.

Οι Ευρωπαίοι το βάζουν τώρα στον καρναβαλικό θρόνο της Ευρώπης για να το διαπομπεύσουν. Αυτοί που μετράνε παντού προπηλακίζουν τους ανίκανους ηγέτες της Ελλάδας σε κάθε ευκαιρία. Μας λένε με κάθε τρόπο ότι το Καθεστώς της χώρας είναι υπεύθυνο για

τα δεινά του λαού μας, την υποβάθμιση της ζωής, την εξαθλίωση της κοινωνίας.

Το Καθεστώς μας διέβαλε έξω ότι εμείς φταίμε γιατί είμαστε καθυστερημένοι κοπρίτες. Οι πίθηκοι μίλησαν. Οι ξένοι δεν τους πίστεψαν ποτέ, αλλά τώρα δεν τους χρειάζονται κιόλας. Το Καθεστώς δεν έχει κανένα στήριγμα έξω. Έχει την κοινωνία κάθετα εναντίον του.

Ο Πίθηκος ανέβηκε στον Θρόνο, θρόνο από κουρελόχαρτα που τα λένε συνθήκες. Ο Πίθηκος ξώφλησε.

Αλλά και ένα φιλικό μήνυμα προς τους σοβαρούς Ευρωπαίους. Καλά να λατρεύετε τον γάιδαρο στους τρομερούς γοτθικούς ναούς. Αλλά μήπως τώρα το καρναβάλι έγινε καθημερινό;

Μήπως τώρα ο Πίθηκος στον χάρτινο Θρόνο είναι τόσο γέλιο με τα καμώματά του όσο και σχόλιο για την κατάντια σας;

Μήπως παραγίνατε κωμικοί εσείς οι κατά χαρακτήρα πολύ νηφάλιοι και σοβαροί;

Προσέξτε, θα σας δούμε σε λίγο θωρακισμένους στην Αθήνα. Δεν ντρεπόσαστε;

Εμείς πάντως, οι Έλληνες του Ελληνισμού δεν χολοσκάμε ούτε με τα καραγκιοζιλίκια σας, ούτε με τις πόζες του Πιθήκου σας. Δεν μας αρέσουν τα καρναβάλια σας με τον εντόπιο Πίθηκο. Αν θέλετε να είμαστε φίλοι κόψτε την αλυσίδα που τον κρατάτε, και με την οποία σας απειλεί.

Εμείς δεν έχουμε σχέση με το Καθεστώς.

IV

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΑΝΤΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

Το ολιγαρχικό Καθεστώς του Πατριωτισμού της Επαιτείας και της Υποδούλωσης παραπαίει ευρισκόμενο σε πλήρη πανικό και απόγνωση. Έχει καταλύσει την Δημοκρατία κάνοντας το Σύνταγμα και τους Νόμους, το δικό του Σύνταγμα και τους δικούς του Νόμους, άμορφο και ανούσιο τύπο, διάτρητο παραπέτασμα της αυθαιρεσίας. Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος έχει μετατρέψει την Δημόσια Διοίκηση και ακόμη και την Δικαιοσύνη σε μηχανισμούς καταστολής της Κοινωνίας. Ευσυνείδητοι Διοικητικοί και Δικαστές (και είναι οι συντριπτικά περισσότεροι, μόνο που προφανώς δεν είναι στις θέσεις-κλειδιά, στις οποίες διορίζονται τυφλά όργανα του Καθεστώτος για να εκτελούν τις παράνομες δουλειές του) ντρέπονται για την κατάντια των θεσμών. Για να γίνει η κατασχώνη αποτελεσματική πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Το κυρίαρχο αίσθημα του Λαού είναι μείγμα αηδίας και οργής και νέμεσης. Αηδίας για τον άνευ ορίων εξευτελισμό της Κυβέρνησης στην διεθνή σκηνή. Οργής γιατί κίβδηλο μεν αλλά ενεργό μέρος αυτού του εξευτελισμού αντανακλάται στην κοινωνία και στην χώρα. Νέμεσης τέλος, επειδή τον εξευτελισμό τον αξίζει μέχρι κεραίας η Κυβέρνηση του Καθεστώτος. Εξορχείται ο Πίθηκος προεδρεύων στο καρναβάλι των ζώων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και πέφτει πρηγής στην παγίδα που του έστησε η αλεπού του Αρχίλοχου: ή άλλως, Ελληνική

τραγωδία εκτελείται σε opera buffa. Να ντρέπεσαι βαθύτατα για την κατάντια μιας υπόδουλης Κυβέρνησης που συμβαίνει να αντιπροσωπεύει την χώρα σου και η οποία προπηλακίζεται και ατιμάζεται συστηματικά και δημόσια από τον Εξωτερικό παράγοντα, από Δυνάμεις και Αδυναμίες, ενώ ταυτόχρονα να δικαιώνεις απόλυτα, μετά γνώσεως αμέσου, τους εξευτελισμούς της στα χέρια και τα πόδια των περιφρονητών της, είναι ιδιαίτερα εκρηκτική κατάσταση στην ιστορία. Αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση την οποία βιώνει ο Ελληνικός Λαός σήμερα. Για να λυτρωθεί από το άγος αυτό πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Ουδέποτε στην ιστορία αλλά και ποτέ στον καθημερινό βίο, την λύση ενός τεράστιου προβλήματος έδωσαν, δίνουν ή μπορούν να δώσουν οι υπεύθυνοι για την δημιουργία του. Όσο μεγαλύτερο είναι το πρόβλημα, τόσο εντονότερη ασυνέχεια απαιτείται για μια εύλογη προοπτική αποτελεσματικής αντιμετώπισης του. Ασυνέχεια πρώτον προσώπων. Ασυνέχεια μετά δομών. Ασυνέχεια τρίτον στρατηγικής και πολιτικών. Άνθρωποι, οργανωτικά σχήματα, κανονιστικά διαρθρωτικά πλαίσια και ιδέες πάνε μαζί. Την ΝεοΕλληνική αντίληψη ότι οι ίδιοι άνθρωποι με τις ίδιες δομές μπορούν να εφαρμόσουν διαφορετικές, ακόμη και αντίθετες πολιτικές, αυτήν την άποψη περιγελά και καγχάζει η κοινή οικουμένη και οι ομήγυρες των ειδικών. Γνωρίζουν όλοι ότι αυτό σημαίνει στην πραγματικότητα αδιαθεσία ή αδυναμία αλλαγής, σημαίνει συνέχεια στο έγκλημα κατά της χώρας και της κοινωνίας. Κάνουν πως αλλάζουν για να δείξουν τάχα ότι καταλαβαίνουν τα λάθη του παρελθόντος, συρρικνώνουν το σύστημα της χώρας υπό πίεση χωρίς όμως να μετατρέψουν τις αναλογίες των δομών καταμερισμού ρόλων και πόρων, και περιμένουν μέρα με την μέρα για να περάσει το κακό. Έτσι δεν γίνεται τίποτε. Ούτε αξιοπιστία θεμελιώνεται. Φανταστείτε να κάνει δεύτερη κολοτούμπα ο Πρωθυπουργός και να ανδρειωθεί κατά της κακής Τρόικας, ο εις τέσσερα πεσών προ αυτών υπέρ του Καθεστώτος και κατά της Χώρας! Όχι, χρειαζόμαστε ολική Ασυνέχεια για την Νέα Αρχή. Και για να γίνει ριζική Ασυνέχεια πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Υπό καλπάζοντα πανικό το Καθεστώς προβαίνει, σαν γιγαντιαία Σουπιά, σε μια αδιάκριτο θόλωση των πάντων. Χρησιμοποιώντας ξεδιάντροπα τις υπηρεσίες του κράτους, που τις είχε πάντοτε για αυτοϊκανοποίηση του, τα μείζονα, αντεθνικά ΜΜΕ εθνικής εμβέλειας, που είναι δικά του και οι δημοσιογράφοι τους υπάλληλοί του, και

δυστυχώς και την Δικαστική εξουσία, που την έχει καταστήσει υποχείριο της πολιτικής σκοπιμότητας, επιδίδεται σε ένα ενορχηστρωμένο κρεσέντο συνολικής σύγχυσης όλων των θεμάτων. Εργαλεία αυτής της καλλιεργούμενης καθολικής σύγχυσης είναι αδιακρίτως αριστερές ιδεοληψίες και δεξιές προκαταλήψεις, εθνικιστικοί κορδακισμοί προς την μια μεριά και δουλικές υποκατακλίσεις προς την άλλη, επιλεκτικές έρευνες και δικαστικές εμπλοκές είτε των ανυπάκουων για οποιοδήποτε λόγο, είτε των αναλώσιμων και πάλοι ποτέ ισχυόντων, και αυτών είτε για νόμιμα και διεθνώς κρατούντα, είτε για τυπικές αβλεψίες είτε για κοινώς και διαρκώςπραττόμενα από την κοινωνία για την νόμιμη άμυνά της, εις παράκαμψιν του αντεθνικού και αντιλαϊκού Καθεστώτος της χώρας. Τώρα, στην Μέγιστη κρίση, δεν αρκεί η πρακτική της παράκαμψης του κρατικού μηχανισμού του Καθεστώτος. Για να σωθεί η βυθιζόμενη χώρα, και υπέρ των συμφερόντων της κοινωνίας των δημιουργών, πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Υπάρχει ένας βαθύτερος λόγος που η Ελλάδα είναι ένα αποτυχημένο Κράτος. Και αυτός είναι ότι το ΝεοΕλληνικό κράτος δεν δημιούργησε συνθήκες για να δυναμώσει ο Έλληνας στεκόμενος στα δικά του πόδια. Το Καθεστώς, για να απομυζά την ικμάδα του Έλληνα, έστησε ένα κράτος-επαίτη. Και έφτιαξε άθλιες ηγετικές ομάδες πιθήκων Ευρωπαϊστών για να το υπηρετούν. Ο Ευρωπαϊσμός είναι η συστατική ασθένεια του ΝεοΕλληνισμού. Ευρωπαϊσμός και Ελληνισμός είναι ασύμβατα μεγέθη. Το Καθεστώς της χώρας είναι βαθύτατα ανθελληνικό. Για να ξαναβρούμε τον εαυτό μας και να δυναμώσουμε από αυτόν πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

V

Τότε και Τώρα:

Καθεστώτα Αποτυχίας και Ντροπής

Στο Βυζάντιο, όλως ιδιαίτερα στο Βυζάντιο της πολιτικοστρατιωτικής αποδυνάμωσης, παρακμής και αποτυχίας, παρατηρείται μια παράξενη και υπερβολική εμμονή της πολιτικής εξουσίας ως επί το πλείστον για το θέμα της Ένωσης των Εκκλησιών.

Το παράξενο και το υπερβολικό οφείλεται στο ότι άλλοι συσχετισμοί καλούσαν σε περίσκεψη και ανάλυση, και θα μπορούσαν, θα έπρεπε, να αποτελούν άξονες εναλλακτικής τουλάχιστον στρατηγικής. Ο συντονισμός του Αυτοκράτορα της Ανατολής π. χ. με τον Γερμανό Αυτοκράτορα είναι μια προφανής σχετική δυνατότητα, εν όψει μάλιστα των έντονων αντιπαραθέσεων μεταξύ αυτού και του Πάπα.

Όμως αντιθέτως, το μονομανές βάρος για τους πλείστους Βυζαντινούς ηγέτες έπεφτε στην Ένωση. Ακόμη και όταν ανεφέροντο σε σχέσεις προς ισχυρές ή μη Ιταλικές πόλεις και ηγεμονίες, η εστία της σκέψης ήταν η Ρώμη ως Παπική Έδρα.

Η απάντηση στο αίνιγμα δίνεται αν αναλογισθούμε την ανικανότητα της Βυζαντινής ηγεσίας, κυρίως μετά την Μακεδονική

δυναστεία. Λόγω αυτής της ανικανότητας, συνδυασμοί που απαιτούσαν συνεχείς «στοχαστικές προσαρμογές», βαθιά ανάλυση και συνθετική προβλεπτικότητα, απεφεύγοντο. Προτιμητέες ήταν σχέσεις συμβατές με πολύ χαμηλή απόδοση της Βυζαντινής κοινωνίας, προπάντων εν αναφορά προς την ποιότητα της λειτουργίας των ηγετικών της ομάδων.

Στην ουσία το ηγετικό κατεστημένο ήθελε να μην είναι ηγετικό, να απολαμβάνει τα προνόμια της ολιγαρχικής δομής της κοινωνικής πραγματικότητας χωρίς το βάρος της πολιτικής διαχείρισης των πραγμάτων και της πολιτικής ευθύνης για αυτήν. Και από αυτήν την άποψη, τίποτα καλύτερο από την επικέντρωση της εξωτερικής πολιτικής στο θέμα της πίστωσης και της ένωσης. «Ας χειρίζεται τα θέματα της αυτοκρατορίας ο Πάπας, αφού θα του προσφέρουμε την πνευματική υποταγή μας, και δεδομένου ότι αυτός θέλει να κραδαίνει και την πνευματική και την κοσμική σπάθη. Τα ιδιοτελή συμφέροντά μας δεν πρόκειται να τα θίξει, αντίθετα θα τα εξασφαλίσουμε χωρίς δικό μας κόπο.»

Πιο συγκεκριμένα πάρτε παράδειγμα την Τουρκική Σελτζουκική και Οθωμανική απειλή. Το να την αντιμετωπίσει το Βυζαντινό Καθεστώς επινοώντας και εφαρμόζοντας δυναμική στρατηγική προς αυτούς, τον Γερμανό Αυτοκράτορα, άλλες δυνάμεις, προϋποθέτει ένα υψηλό επίπεδο ισχύος και εκ μέρους της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας της ίδιας. Με αδύναμο και αναξιόπιστο δεν κάνει δουλειά κανείς. Αλλά το Βυζαντινό Καθεστώς είχε χάσει την επαφή με την Κοινωνία αφ' ότου είχε καταστεί μια ολιγαρχία της μεγάλης γαιοκτημοσύνης και των γενών (από τους Κομνηνούς και μετά). Η ταχύτατη πρόοδος της Τουρκικής επέκτασης είναι τόσο απόδειξη του Τουρκικού δυναμισμού, όσο και του διευρυνόμενου χάσματος μεταξύ Καθεστώτος και πληθυσμών της Αυτοκρατορίας. Η βαρειά φορολογία γονάτιζε όλες τις ομάδες, η δε ταυτότητα της πίστωσης

και ο Ελληνισμός που την καθόριζε ήταν σε πρώτη προσφορά για πώληση όταν έφθανε η μία κρίση μετά την άλλη.

Καμιά λοιπόν δυνατότητα δημιουργικής στρατηγικής, μόνο κουτοπόνηροι υπολογισμοί και κοροϊδαπάτες προς όλους με κέντρο την Ένωση των Εκκλησιών.

Πλήρως αναποτελεσματική στρατηγική. Δεν περνούσε με τους πληθυσμούς της Αυτοκρατορίας. Κιαν περνούσε δεν μπορούσε να κάμει πολλά πράγματα ο Πάπας. Κιαν μπορούσε θα είχαν άλλοι (αυτοί που θα παρακινούσε ο Πάπας) τα συμφέροντα και συνεπώς τον ενεργό λόγο στα πράγματα, με τους οποίους θα μπορούσε και θα έπρεπε το Βυζάντιο να είχε έλθει σε συνεννόηση από την αρχή.

Το Βυζαντινό Καθεστώς θα ήθελε φυσικά όντως να εκράδαινε ο Πάπας αμφότερες τις ρομφαίες. Το φαιδρό είναι ότι προέβαινε σε συνεννοήσεις με αυτόν ακόμη και όταν καλά – καλά δεν καλοκρατούσε ούτε την πνευματική σπάθη στα χέρια του: φέρ' ειπείν, πριν την Φερράρα – Φλωρεντία ήδη είχε ανάψει η σπίθα της Μεταρρύθμισης με την Σύνοδο της Βασιλείας προς περιορισμό της εξουσίας της Ρώμης στην Εκκλησία. Το σκέφτηκε η πολιτική εξουσία στη Κωνσταντινούπολη, αλλά πήγε στον Πάπα, και πέρασε καλά!

Τώρα ελάτε στην τωρινή πραγματικότητα. Αντί για κοινή πίστη και μια Εκκλησία βάλτε κοινό νόμισμα και ενωμένη Ευρώπη. Αντί Βυζαντινή ολιγαρχία θέστε ΝεοΕλληνική ολιγαρχία. Και αντί για Βυζαντινισμό (και ότι αυτό σημαίνει για τον Ευρωπαίο) νοείστε ΝεοΕλληνισμό (και ότι αυτό δηλώνει για τον Ευρωπαίο).

Και ιδού, φως εγένετο.

VI

ΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ, ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Ο Ελληνισμός ορίζεται από ένα βίωμα φυσικής τελειότητας. Από το ρίζωμα αυτό βλασταίνει η ιδέα του Κάλλους που επιβάλλει την λατρεία της τέλειας Μορφής της επιφάνειας του Είναι. Ο κλασικός Ελληνισμός είναι το μυριοπέταλο άνθος αυτής της Κοσμολατρείας.

Η τελειότητα είναι το πεπρωμένο τέλος του όντος. Το ον σφραγίζεται στην ύπαρξή του ανεξίτηλα με την υπόσχεση της τελειότητάς του. Αυτή είναι η αιώνια Ελληνική Διαθήκη του Είναι προς τα φαινόμενά του που το φανερώνουν, η Διαθήκη του Απόλυτου προς τα δημιουργήματά του στο Κοσμικό Σύστημα.

Αλλά ο Αγώνας του όντος για την τελειώσή του, για το κάλλος του τέλους του, παίρνει, στην Δύση του Ήλιου, τον χαρακτήρα του Πάθους της Ύπαρξης. Η τελειότητα που είναι εγγεγραμμένη από την Μοίρα στην ίδια την ύπαρξη του όντος απαιτεί τιτάνιο μόχθο για την επίτευξή της. Η

αυτονόητη εκπλήρωση μιας απόλυτης υπόσχεσης παρουσιάζεται τότε, στο Εσπέρας της Ύπαρξης μετά τον κόπο και τον ιδρώτα της Ημέρας, σαν δυσβάστακτο φορτίο μυστηριώδους χρέους, σαν δαιμονικός εμποδισμός τελείωσης, σαν παραπλάνηση, σαν εξαπάτηση ίσως. Η ψυχή του ανθρώπου ξεσχίζεται από την Σφίγγα του Μεγάλου Αινίγματος – να του έχει δοθεί και ταυτόχρονα να του στερείται το οικείο τέλος του. Σφαδάζει στο ανικανοποίητο της ολοκλήρωσής του. Χάνεται αγκομαχώντας σε σκολιούς παράδρομους, μακριά από την λεωφόρο του Κάλλους. Ο Κόσμος σκοτεινιάζει, μένει έρημος, χωρίς το φως του Απόλλωνα, μα και χωρίς τον Διονυσιακό Ήλιο της Νύχτας. Ο Κόσμος γίνεται Λαβύρινθος.

Το βάρος ενός άγνωστου χρέους γονατίζει την ψυχή. Πρέπει να πληρώσει τα λύτρα ενός αρχέγονου και εσαεί παρόντος άγους που την στιγμάτισε τόσο ώστε να αποκρυβεί η σφραγίδα της δικαίωσής της. Ικετεύει την Λύτρωση.

Το πάθος και η οδύνη της ύπαρξης είναι τα λύτρα που καταβάλλει για να λυτρωθεί. Σκάβει βαθειά μέσα της για να βρει που έσφαλε. Ακολούθησε την Οδό που πύρινη ρομφαία της ορθοτόμησε: τον Έρωτα του Κάλλους. Και ιδού εξέπεσε και τυρανιέται ανελέητα. Αποτυγχάνει του σκοπού της.

Και καταλαβαίνει. Το σφάλμα της ήταν ακριβώς ότι ερωτεύτηκε παράφορα την ομορφιά. Μέθυσσε από το φως του Κόσμου. Χόρεψε και τραγούδησε κορυβαντιώσα πάνω στην κρυστάλλινη επιφάνεια του Είναι. Τυφλώθηκε ατενίζοντας απαρασάλευτα τον Ήλιο της τελειότητας, νεκρώθηκαν τα άκρα της και η φωνή στην παραζάλη του αχόρταγου γλεντιού της, όταν αεί εόρταζε το Μέγα Πανηγύρι του ολόχρυσου Μεσημεριού. Στόμωσαν οι αισθήσεις της και μελάνιασε το ένδυμά της από την ιερή κραιπάλη στην ακατανίκητη λάμψη του Απόλλωνα. Ο κεραυνός του ζωντανού Φωτός την έκαψε, όπως ο Δίας την Σεμέλη.

Παρασύρθηκε από την Ερωτική θεία μανία και έκανε τα Φαινόμενα του Είναι Είδωλα, τις Φανερώσεις του Απόλυτου Απόλυτες Φανερώσεις. Υπερέβη το Άγιο Πέρας και η Νέμεση την κύτταξε στα μάτια. Το χαμόγελο της ύπαρξης χάθηκε. Υπερβασία ήταν το Άγος.

Πενθεί τότε η ψυχή την νέκρωσή της μέσα στην ζωή την αληθινή, την τύφλωσή της ενώπιον απαστράπτοντος φυσικού κάλλους.

Έτσι γεννιέται ο Λυτρωτισμός από το Πνεύμα της εγκόσμιας Τελειότητας, ως συζυγές βίωμα εντός του Ελληνισμού. Το δίπολο Κάλλους και Λύτρωσης καθορίζει με την συμπληρωματικότητα των δύο εστιών του τις δύο φάσεις της μεγάλης Ελληνικής Περιόδου, την κλασσική αρχαιότητα και την βυζαντινή ορθοδοξία. Ο Ελληνικός Χριστιανισμός είναι εσωτερική υπόθεση του Ελληνισμού. Λυτρωτισμός είναι ο Ορφισμός του 6^{ου} π.Χ. Αιώνα. Και η Τραγωδία του Χρυσού Θαύματος βιώνει την πτώση που η υπέρβαση των ιερών ορίων κατά την ίδια την λατρεία του πέρατος εγκυμονεί.

Από το άλλο μέρος Ορθόδοξο Δόγμα και Τελετουργία και Εκκλησιολογία παράγονται από την διάρθρωση του Ελληνικού βιώματος στην δεύτερη φάση της ανάπτυξής του. Η λυτρωτική αναχώρηση του μοναχισμού από τον Κόσμο συντελείται εν μέσω καταιγισμών καλλονής του φυσικού Κόσμου. Προϊόντος του χρόνου στην περίοδο της δευτέρας φάσεως το κάλλος της τέχνης εγείρεται εις κλασσική περιωπή, η δε θεολογία συμπίπτει με την φιλοσοφία. Επί τέλους δε, με τον Ησυχασμό, το χάσμα μεταξύ Θεού και Κόσμου αίρεται τελείως δια των ακτίστων ενεργειών που συνιστούν την φυσική ύπαρξη, και η Δημιουργία επαναπροσδιορίζεται ως φανέρωση της κρυφότητας του απόλυτου Είναι.

Η διόρθωση είχε συντελεστεί. Φυσική τελειότητα και θέωση είχαν επανασυνδεθεί σε μια αλληλουχία Ελληνισμού. Το εκκρεμές είχε διαδράμει την δεύτερη φάση της περιόδου του.

Και τότε η Εκκλησία ανέλαβε την Γεναρχία.

Στην Βυζαντινή περίοδο η Εκκλησία ήταν εκφραστής και αμύντωρ του Ελληνισμού, συχνά εις άκαμπτο αντίθεση προς την πολιτική εξουσία. Αντιθέτως μετά την δεύτερη Πτώση της Πόλης θεολογικά μεν εξόκειλε εις Ψευδομόρφωμα Δυτικών επιρροών, ενώ χρησιμοποίησε το μέρος της πολιτικής εξουσίας που της παραχωρήθηκε και πρόσθετο άλλο μεγαλύτερο που υπό τις περιστάσεις απέκτησε για να κατασβέσει το πυρ του πολιτισμικού Ελληνισμού που εξέκαιε το πνεύμα του λήγοντος Βυζαντίου εις φωτοχυσία κάλλους και θείες αστραπές φυσικής τελειότητας. Την Οθωμανική Αυτοκρατορία συνέλαβε ως μέσον θρησκευτικής και πολιτικής διαφέντευσης των Ορθοδόξων. Ο Ελληνισμός αποδυναμώθηκε ιστορικά όταν η Εκκλησία ανέλαβε εκτεταμένα και βαθειά γενναρχικά καθήκοντα. Αυτή η αποδυνάμωση είναι η κύρια αιτία για την οποία ο ΝεοΕλληνισμός, όταν συστάθηκε σε κράτος, έγινε πίθηκος του Ευρωπαϊσμού.

Την ίδια στάση επιδεικνύει η επίσημη Εκκλησία και σήμερα συντασσόμενη εκθύμως με το Καθεστώς της χώρας ενάντια στην κοινωνία.

Η διόρθωση είναι αφιερωμένη στο πνεύμα του ζώντος Ελληνισμού, και συντελείται.

VII

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γελοία πιθηκίζει το Καθεστώς στις Ευρώπες τους θρονισμούς της ματαιότητας.

Και γελοία εξορχείται το Καθεστώς καταπεριφρούρητο την Αρχή της Ευνομίας.

Φυσικά και δεν έχουμε Δημοκρατία στην Ελλάδα. Ούτε είχαμε βέβαια σταλήθεια και πριν, αλλά τώρα πιά τα τελευταία προκαλύμματα της αληθινής φύσης του Καθεστώτος της Χώρας έχουν πέσει.

Δυο μείζονες τέτοιες πτώσεις αφορούν στην Σκιώδη Πληροφόρηση και την Επίφαση της Δίκαιας Φορολόγησης που φαινόταν να υπάρχει. Τώρα καταργήθηκε και η Σκιά της Αληθινής Πληροφόρησης και η Επίφαση της Φορολογικής Δικαιοσύνης. Τα αντεθνικά «εθνικά» Μέσα Μαζικής Πληροφόρησης έχουν διαταχθεί να καταστούν Χαλκεία Παραπληροφόρησης. Και οι Εφορείες κατήντησαν Μηχανισμοί Κλοπής της ιδιωτικής περιουσίας και του εισοδήματος των πολιτών από το Καθεστωτικό Κράτος υπέρ της Ολιγαρχίας.

Χειρότερο. Η Δικαιοσύνη πάντα στα ανώτερα κλιμάκιά της λειτουργούσε ως μακρά χειρ της πολιτικής εξουσίας. Τώρα όμως πλέον συμμετέχει στο μεταρρυθμιστικό θέατρο σκιών του Καθεστώτος. Η Ηγεσία της Δικαστικής Εξουσίας δεν εννοεί να αφήσει την Δικαστική Εξουσία να εκπληρώσει την θεμελιώδη λειτουργία της, που ο κύριος

άξονάς της είναι η διασφάλιση των ελευθεριών του πολίτη, η εξασφάλιση ότι η Δημόσια Διοίκηση ενεργεί υπέρ της κοινωνίας των πολιτών, και η προστασία του πολίτη από την κατάχρηση αρχής και υπέρβαση των ορίων εκ μέρους της πολιτικής και κρατικής εξουσίας. Αντιθέτως η ηγεσία της Δικαστικής Εξουσίας στηρίζει την καταπίεση της Κοινωνίας από το Καθεστώς, με πράξεις και παραλείψεις – πράξεις επιβολής της εξουσίας του Καθεστώτος και δημιουργίας ψευδοεντύπωσης κάθαρσης, παραλείψεις ανακοπής της λαίλαπας κατά των ελευθεριών των ατόμων και των δικαιωμάτων των πολιτών, παραλείψεις τήρησης των Κανόνων του κράτους Δικαίου, πρωτίστως της Αρχής της Ισονομίας. Ας μη νομίσουν οι Δικαστές ότι η επιλεκτική αυστηρότητα και άθεσμη σκοπιμότητα, άλλως τε κατά υποδεδειγμένων στόχων της πολιτικής εξουσίας, ισοφαρίζει την παγερή σιωπή στην προκλητική και καταγέλαστη στρέβλωση των αρχών της δικαιοσύνης.

Το καλό είναι ότι από την αχαλίνωτη υπερβολή της εργολαβίας υπέρ του Καθεστώτος έχουν απαξιωθεί παντελώς και τα συστημικά ΜΜΕ και το Σύστημα Φορολογίας, βλάπτεται δε βαρύτατα και το κύρος της Δικαιοσύνης. Η αξιοπιστία των πρώτων είναι στο ναδίρ και μέσα, όπως ήταν πάντα έξω από την χώρα. Για το δε Φορολογικό σύστημα και πρακτική κανείς δεν πείθεται ότι γίνεται έστω και προσπάθεια εξορθολογισμού του. Αντιθέτων συνεχώς υποβαθμίζεται και εξαχρειώνεται λειτουργώντας ως κυνήγι μαγισσών με επιλεκτική στόχευση κατά των αντιπάλων του καθεστώτος. Είναι τόσο βουτηγμένο στο ψεύδος και την απάτη όσο και το κεντρικό Πληροφοριακό διευθυντήριο των ιδιωτικών μεγαλοκαναλιών και μεγαλοεφημερίδων της ολιγαρχίας. Το σλόγκαν της «καταπολέμησης της φοροδιαφυγής» έχει γίνει σημαία ληστρικής καταπίεσης των πολιτών. Για την δε Δικαιοσύνη, της είναι τελείως ανοικεία, υποτιμητική και διαλυτική η κατ' εντολήν διεκπεραίωση πολιτικού έργου παντός είδους.

Να τονισθεί εμφαντικά σε όλους τους τόνους. Το Καθεστώς ούτε θέλει ούτε μπορεί να κάνει μεταρρυθμίσεις για τον απλούστατο λόγο ότι κάθε γνήσια μεταρρύθμιση θα ήταν καρφή στα σπλάχνα και στο φέρετρό του. Κι αυτό πάλι διότι οποιαδήποτε πραγματική μεταρρύθμιση εδώ και τώρα σημαίνει πρωτίστως απελευθέρωση από κάποιο πλοκάμι του Καθεστώτος της Ολιγαρχίας. Αληθινές μεταρρυθμίσεις θα ήταν το κόψιμο και κάψιμο των κεφαλιών της Λερναίας Ύδρας του καθεστώτος.

Αυτό δεν το ξέρουν στο πετσί τους οι Μεγάλοι Αριθμοί της Κοινωνίας και του λαού μας. Το έχουν καταλάβει και οι ξένες Δυνάμεις και Αδυναμίες. Και έχουν διακηρύξει δημόσια ότι το πρόβλημα της Ελλάδας είναι ακριβώς το Καθεστώς της και τίποτα άλλο.

Στην αρχή της κρίσης, όταν για δικούς τους λόγους ήθελαν να αποφύγουν τις σωστές δραστικές λύσεις, ίσως να επεχείρησαν να το διορθώσουν και μεταρρυθμίσουν κόβοντας τις κάνουλες της παρασιτικής τροφής του. (Για αυτό το Έκτρωμα επιδίδεται σε φορολογική επιδρομή κατά των πολιτών). Το καθεστώς κόλλησε τότε σαν βδέλλα στην Γερμανία. Θα δέχεται τα πάντα αλλά δεν θα μεταρρυθμίζεται, γιατί όπως είπα η όποια πραγματική μεταρρύθμιση είναι καταστροφή του. Αυτό σημαίνει η προσκόλλησή του στον ζουρλομανδύα του Ευρώ «αντί πάσης θυσίας και τιμήματος». Το καθεστώς υπολόγισε ότι η Γερμανία δεν θα λιώσει παρόλα αυτά την βδέλλα, όσο και να θέλει. Ξέρει η βδέλλα ότι δεν της είναι χρήσιμο της ηγετικής δύναμης της Ευρωζώνης σε τίποτα σημαντικό ή έστω ενδιαφέρον. Λόγω ανικανότητας, αδυναμίας και σαπίλας δεν είναι στοιχειωδώς χρήσιμο σε κανένα. Δεν αξίζει γρόσι τσακιστό. Αλλά η νέα στρατηγική της Γερμανίας εφαρμόζεται διαδοχικά και με συνεχείς τακτικές προσαρμογές καθ' οδόν.

Το έχω περιγράψει και αναλύσει πάμπολλες φορές το καθεστώς της χώρας από διαφορετικές σκοπιές και απόψεις.

Το καθεστώς ήταν και είναι μια ανίκανη στενή ολιγαρχία περιβαλλόμενη από ηγετικές εξαρτηματικές ομάδες που πιθηκίζουν Ευρώπη. Θέλουν Ευρώπη αλλά ούτε την φθάνουν, ενώ έχουν χάσει και την ελληνική ρίζα τους: την έκοψαν για να γίνουν Ευρώπη. Και πιθηκίζουν αφόρητα ενδεδυμένοι την λιβρέα των θαλαμηπόλων του Ευρωπαϊσμού.

Η ολιγαρχία είναι δύσκολο σύστημα. Στην αρχαϊκή Κόρινθο και στην Βενετία των μέσων και νεωτέρων χρόνων έδωσε επιτυχείς εξετάσεις. Αλλά γενικά είναι εκφυλιστικό σύστημα. Για να λειτουργήσει αποτελεσματικά και προοδευτικά πρέπει να καλλιεργεί πνεύμα οξύτατου ανταγωνισμού μεταξύ των κόλπων της. Γι αυτό και χρειάζεται αρκετά ευρεία βάση, όπως και έγινε στις δύο περιπτώσεις που ανέφερα. Στον ΝεοΕλληνισμό η ολιγαρχία που ήταν μικρή έκανε ότι χειρότερο: και μίκραινε συνέχεια και έγινε φεουδαρχική. Μοίρασε αρμοδιότητες μεταξύ των μελών της για να μη συγκρούονται. Και δημιούργησε μεγάλες εξαρτηματικές της κοινωνικές δομές. Το κράτος, επειδή είναι στα χέρια της ολιγαρχίας, λειτούργησε με τον ίδιο τρόπο.

Φεουδαρχική ολιγαρχία χωρίς ανταγωνισμό είναι βόρβορος, λάσπη και λύματα. Η ποιότητά της είναι μηδαμινή, αρνητική. Παγώνει σαν ζωντανός νεκρός όλη την κοινωνία. Εξαθλιώνει και εξαχρειώνει.

Στον βόρβορο της φεουδαρχικής ολιγαρχίας και του κράτους της είμαστε. Στην κόππο του Αυγεία.

Ποτάμια ορμητικά να την αποβάλουμε.

Κρουνούςνάματος Ελληνικού να ξεμαγαρίσουμε.

Και πύρινους καθαρούς να θειαφίσουμε.

Να κάψουμε τα τευτέρια του παρελθόντος και να αρχίσουμε γραφή σε νέο βιβλίο.

Για την Νέα Αρχή του Ελληνισμού.

VIII

ΓΙΑΤΙ ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

ΤΗΣ ΠΙΘΗΚΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ;

Έστω μια κατάσταση θολή, όπου όλα είναι μπερδεμένα, σε καταχνιά, σε απόλυτη σύγχυση, τίποτα ξεκάθαρο, κανένα σαφές περίγραμμα, χωρίς πέρας, χωρίς όρους και όρια σταθερά και μόνιμα, μια κατάσταση ομιχλώδους αμορφίας, και τερατώδους ασχήμιας, και ανούσιας ακοσμίας.

Και θέλετε να ηχήσει την εναρμόνια προστακτική του ο Λόγος του Κόσμου: Γεννηθήτω Φως και Κάλλος.

Απλούστατο!

Μη προσπαθήσετε να διορθώσετε τα αδιόρθωτα. Μάταια ανοησία!

Εισάγετε σε ένα σημείο του χαοτικού, αδιάρθρωτου συστήματος την δυναμική εστία ενός πεδίου περιδίνησης.

Και ιδού συντετέλεσται: εξ ακοσμίας Κόσμος επεφάνη, εξ αταξίας Μορφή ανέστη, εξ απειρίας Πέρασ ωρίσθη, εν αδιεξόδω Πόρος ευρέθη.

Η μεγαλοδύναμη Δίνη κάνει τα όμοια να συντρέχουν προς τα όμοια απωθώντας τα ανόμοια, και έτσι το άναρθρο σύστημα διαρθρώνεται κατά τάξιν μελών εις οργανικόν όλον.

Ο ΝεοΕλληνισμός διεξέρχεται αυτήν την λυτρωτική διαδικασία. Η Δίνη της Κρίσης έχει απομονώσει το Καθεστώς από την διαμορφούμενη Κοινωνία. Τα αποβράσματα θα εκτιναχθούν από την ένταση της περιφοράς στον εξωκόσμιο Άδη: «και τον αχρείον δούλον εκβάλετε εις το σκότος το εξώτερον - εκεί είναι ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων».

Η Ελλάδα είναι αποτυχημένο Κράτος.

Δεν είναι καν συντεταγμένο Κράτος.

Δεν υπάρχει κράτος δικαίου. Οι νόμοι και οι διατάξεις χρησιμοποιούνται ως μηχανισμός πίεσης, πειθαρχίας και τιμωρίας με επιλεκτική εφαρμογή. Το κανονιστικό πλαίσιο, υπερφορτωμένο μέχρι γελοιότητας για να επιτρέψει αυθαίρετη εφαρμογή επί παντός στόχου, έχει καταστήσει ένας κωμικός παραλογισμός.

Δεν έχουμε Δημοκρατία στον τόπο μας, αλλά άθλια φεουδαρχική ολιγαρχία, με διάτρητο, τώρα καταρρακωμένο, δημοκρατικό μανδύα.

Οι ελευθερίες ποδοπατούνται.

Το εγχώριο Καθεστώς καταπιέζει και απομυζά την Κοινωνία.

Η Δίνη της Κρίσης ξεκαθαρίζει τα πράγματα.

Ξέρουμε τώρα πως στήθηκε και πως λειτούργησε και πως διήρκεσε το Καθεστώς του Ολέθρου.

Στήθηκε από την Ευρώπη και διοικήθηκε και διοικείται από τους ιθαγενείς πιθήκους της Ευρώπης. Τους θαλαμηπόλους και σταυλάρχες και αποχετευτές της Ευρώπης. Την ερμαφρόδιτη ηγετική τάξη, τους μειζοβάρβαρους που δεν είναι ούτε Έλληνες ούτε Ευρωπαίοι.

Λειτούργησε στηριγμένο σε δύο βασικούς πυλώνες. Έναν ατιμωτικό πατριωτισμό της ευρωπαϊκής επαιτείας. Και τον απόλυτο έλεγχο της κρατικής διοίκησης και του ευρύτερου δημόσιου τομέα μέσω της επαίσχυντης συστηματικής σύναψης πελατειακών σχέσεων προς την κοινωνία. Στο «Κράτος» του το Καθεστώς συμπεριέλαβε την πολιτική εξουσία, την Δικαιοσύνη, τον Στρατό και τις Δυνάμεις Ασφαλείας, την Εκκλησία, τον επίσημο πνευματικό Κόσμο, τον κύριο τύπο και τα ΜΜΕ, τα μεγάλα έργα. Οι Διοικήσεις και Ηγεσίες όλων αυτών των μερών του «Κράτους» ελέγχονται κεντρικά από το Καθεστώς και υποχρεώνονται να συμπεριφέρονται ως υποτακτικές του. Η κρίση έβγαλε όλο τον βόρβορο στην φόρα.

Πρόκειται φυσικά για κατάφωρη εθνική προδοσία. Τα μέρη αυτά υπάρχουν για να προασπίζονται τα συμφέροντα της χώρας και της κοινωνίας, και όχι για να δουλεύουν υπέρ των ανομιών του Καθεστώτος, για την φεουδαρχική ολιγαρχία.

Τέλος, το Καθεστώς διατηρήθηκε στην ασελγή ζωή του πάλι με ένα δίδυμο εργαλείο.

Αφ' ενός το Καθεστώς εμπέδωσε παντού μια αφύσικη αναξιοκρατία. Στα πολιτισμένα μέρη τηρείται ως επί το πλείστον ο δεύτερος όρος της Αθηναϊκής Δημοκρατίας κατά Περικλή, ότι στα δημόσια αξιώματα και λειτουργήματα ισχύει η αρχή της ικανότητας. Η αντίθεση στην επικρατούσα κατάσταση εδώ δεν θα μπορούσε να είναι οξύτερη. Το Καθεστώς έχει την αρνητική πρωτοτυπία να έχει μεταξύ των μελών των ηγετικών ομάδων του σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου βίου πολύ χαμηλότερο επίπεδο και στοιχειώδους ακόμη επάρκειας από τον μέσο όρο της στάθμης ικανότητας στην κοινωνία. Και από το άλλο μέρος τα αξιώτερα και χρησιμώτερα τέκνα της Ελλάδας συστηματικά έχουν κρατηθεί εκούσια ή ακούσια στο περιθώριο και ανενεργά στο επίσημο σύστημα.

Αφ' ετέρου, και συναφώς, μαζί με την εμπέδωση συστηματικής αναξιοκρατίας, (προβαινούσης μάλιστα συνεχώς επί τα χείρω λόγω του παγκρατούς νόμου της διαδοχικής υποβάθμισης κατά την αρχή αυτή), **το Καθεστώς «καλλιέργησε» επίσης συστηματική θολούρα** σε όλα τα δημόσια θέματα και σε κάθε πεδίο, πολιτισμό και εξωτερική πολιτική, θρησκευτικά θέματα και οικονομία, παιδεία και κοινωνική πολιτική. Συνεπεία αυτής της προκαλούμενης καθολικής σύγχυσης είναι να μην τίθενται ποτέ σωστά οι ερωτήσεις προς τους μεγάλους αριθμούς. Τέτοιες μεγάλες λάθος ερωτήσεις κολοσσιαίων επιπτώσεων ήταν η διαφορά μεταξύ Καθαρευόντων και Δημοτικιστών, ο Διχασμός και ο Εμφύλιος. Σε λάθος ερώτηση, κάθε απάντηση αποδυναμώνει την κοινωνία και ενδυναμώνει το Καθεστώς.

Καμιά αμφιβολία πια. Η Δίνη της Κρίσης υποχρέωσε το Καθεστώς να φανερωθεί: τι είναι, πως γεννήθηκε, πως λειτούργησε, πως διατηρήθηκε τόσο πολύ τέτοιο χαμένο όργανο της απωλείας που είναι.

Η πρώτη αιτία της σημερινής Καταστροφής συνετράφη από την στιγμή της γέννας του Νεοελληνικού κράτους. Ευρωπαϊκό κράτος στον Ελληνισμό είναι μια αντίφαση. Άρα κάτι αδύνατο, ασύλληπτο. Κοντά δυο αιώνες εκσυγχρονιστικών ασύμβατων ωδήγησαν στον μεγαόλεθρο. Χιλιετία δεν θα ευοδώσει το αδύνατο και αντιφατικό. Ο λόγος είναι βαθύτατα πολιτισμικός όπως έχω αναλύσει.

Σημειώστε καλά δε, ότι η Οθωμανική Αυτοκρατορία σεβάστηκε ως επί το πολύ το πολιτισμικό και πολιτικό βίωμα του Ελληνισμού. Πρόχειρα και κατάδηλα σκεφτείτε την Οθωμανική αρχιτεκτονική. Και την αρχή της τοπικότητας και των συγκριτικών πλεονεκτημάτων που απορρέουν από αυτήν: η κλασική πόλη έδωσε υπό άλλη μορφή τις κοινότητες και τα ποικίλα ειδικά προνόμιά τους, πράγμα που επέτρεψε την διαφοροποίηση και την επιτυχία συνεταιρισμών στα Αμπελάκια και τεχνιτών στα Γιάννενα, οικοδόμων στα Λαγκάδια και πυροτεχνουργών στη Δημητσάνα, γεωκτημοσύνης στην Αχαΐα και ναυτικών στην Ύδρα, βοσκών Βλάχων και περιβολαρέων Λεσβίων – και οι Ικαριώτες είχαν ειδικό καθεστώς.

Δεν ευαγγελίζομαι τοπισωγύρισμα στην κλασική εποχή, ή στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Λέω ότι ο διαχρονικός πολιτικός χαρακτήρας του Έλληνα ταιριάζει σήμερα στις εξελίξεις αιχμής που οδηγούν πέρα από το αυταρχικό, παρεμβατικό και προστατευτικό ευρωπαϊκό κράτος στο ουδέτερο κράτος-πλαίσιο, ανάλαφρο κανονιστικά, περιορισμένο στις αρμοδιότητες, ανίσχυρο στα ιδιωτικά, πανίσχυρο πολιτιστικά και δικαιοδικά και στρατιωτικά.

Όταν ο Περικλής ήθελε να επικαλεσθεί και να διεγείρει τον πατριωτισμό των Αθηναίων στον Πελοποννησιακό Πόλεμο, δεν είχε άλλο αποτελεσματικότερο τρόπο να το κάνει παρά παρακινώντας τους να ερωτευτούν την «Αρχή», την Δύναμη και το Κάλλος, της Πόλης, τις τριήρεις και τον Παρθενώνα. Αυτό τα λέει όλα για μας τους Έλληνες. Η σχέση μας με το κράτος είναι δευτερογενής, και το πρωτογενές μοντέλο της είναι οι ιδιωτικές ατομικές σχέσεις του έρωτα και της φιλίας. Πατριωτισμός για τον Έλληνα είναι να είναι φίλος και ερωτευμένος με ένα δυνατό και όμορφο κράτος του. Δεν έχω καμιά μα καμιά σχέση, ή μάλλον απεχθάνομαι, το διασυρμένο και εξευτελισμένο κράτος του Καθεστώτος, βδελύσσομαι την ασχήμια του. Και αυτό δεν είναι βέβαια με καμιά έννοια δικό «μου».

Όλα, είπα, έγιναν διαυγή με την Δίνη. Και αναλύοντας την ακρίβεια της καθαρότητας αυτής ήλθα όμως σε κάτι που εκ πρώτης όψεως παρουσιάζει δυσεπίλυτο δυσκολία. Πως, με αυτόν τον χαρακτήρα του Έλληνα, το Καθεστώς κράτησε τόσο πολύ στον σβέροκο μας, κάνοντας μεν όσα τρισάθλια η ποταπότητά του εξέπτυε, τα οποία παραπάνω περιέγραψα, αλλά επικαθήμενο δε σε ένα τράχηλο που «ζυγό δεν υπομένει». 180 χρόνια δουλείας στην Πιθηκοκρατία είναι πολλά.

Μα ακριβώς αυτό έγινε γιατί ο Έλληνας δεν παίρνει στα σοβαρά εξουσία που δεν του αρέσει. Την παρακάμπτει. Την αγνοεί ή την κοροϊδεύει. Την πλαγιοκοπεί. Για να αντιτεθείς σε κάτι πρέπει να το λογαριάζεις.

Ο Έλληνας περιφρονεί βαθύτατα το άθλιο και αποτυχημένο ΝεοΕλληνικό κράτος του Καθεστώτος.

Δεν είμαστε φίλοι με το ΝεοΕλληνικό κράτος. Τι να ερωτευτούμε σαυτό, την αποκρουστική ασχήμια του στα πολιτιστικά ή την αηδιαστική αδυναμία του στα στρατηγικά;

Όχι τόσο τα χαμερπή τεχνάσματά του, όσο η αηδία μας είναι που κράτησε σα ζωντανό νεκρό το Κράτος του Καθεστώτος. Δεν καταδεχόμαστε να το πάrouμε όχι σαν άξιο αντίπαλο, αλλά ούτε καν στα σοβαρά. Γελάμε με την επίσημη σπουδαιοφάνεια των Πιθήκων του.

Να το πνίξουμε λοιπόν στα γέλια μας.

Γέλωσ όπως των θεών του Ολύμπου.

Αλλά νυκτί εοικώς. Μετά καθαρμών.

Καιρός είναι.

Για να στήσουμε το δικό μας κράτος όπως το θέλει η ψυχή μας. Όμορφο και δυνατό. Και να το ερωτευτούμε με ελεύθερο Ελληνικό πατριωτισμό.

Γένοιτο.

ΙΧ

Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

«Η Κυβέρνησις δεν δύναται να προβάλη εν συνειδήσει σύνταγμα εις το Έθνος, ειμή οπότε το δάνειον και η κληρουχική διάταξις εισάξωσιν εις αυτό νέαν ζωήν.... Πριν όμως τούτου, παν οποιονδήποτε σύνταγμα είναι καταγέλαστος τύπος, και εγώ προτιμώ τον θάνατον παρά να απατήσω λαόν, εμπιστεύσαντα την τύχην του εις την αφοσίωσίν μου».

Ιωάννης Καποδίστριας, Κυβερνήτης της Ελλάδος
(αναφερόμενος στην απαίτηση της ολιγαρχίας για σύνταγμα).

Το αν πραγματικά καταλαβαίνει κάποιος ένα κανόνα ή μέθοδο ή έννοια ή οποιαδήποτε οργανωτική αρχή φαίνεται και κρίνεται από την εφαρμογή που κάνει. Αν την ακολουθεί και την εφαρμόζει χωρίς νου θα

προδοθεί και θα δειχθεί από το δικέφαλο τέρας της αυθαιρεσίας αφ' ενός, της τυπολατρείας αφ' ετέρου. Οι δύο αηδείς κεφαλές ανήκουν στο ίδιο νοσηρό σώμα. Η τυπολατρεία στην εφαρμογή εκτρέφει αυθαιρεσία, η δε αυθαιρεσία καλύπτεται κάτω από σοβαροφανή τυπολαγνεία. Ιδιοτελής Ανομία και δουλικός Πιθηκισμός δεν αντιτίθενται: συμπίπτουν.

Και ιδού ευθύς συλλάβαμε την ανούσια φύση του νεοΕλληνικού Καθεστώτος. Μόνος Νόμος για αυτό είναι το συμφέρον της ολιγαρχίας. Ενώ ταυτόχρονα πιθηκίζει εμετικά τον Ευρωπαϊκό νομικισμό. Επικαλείται τον Τύπο σκοτώνοντας το Πνεύμα έτσι ώστε να βάζει στον Τύπο ό,τι θέλει. Γιατί εγγύηση ελευθερίας και δικαιοσύνης είναι μόνο το Πνεύμα του Νόμου, όχι ο Τύπος του, ακόμη και εκεί που οι Τύποι χρησιμοποιούνται για να προστατεύσουν ελευθερία και δικαιοσύνη.

Οι Πίθηκοι του Καθεστώτος επικαλούνται Ευρωπαϊκό Νόμο και εξυπηρετούν τα συμφέροντα της εγχώριας Ολιγαρχίας. Τους έχουν καταλάβει πια και οι έξωθεν Κύριοί τους. Ο παραλογισμός τους έχει φτάσει υπό παντοειδή πίεση σε crescendo γελοιότητας. Προδίδονται κυρίως όταν πάνε να εφαρμόσουν τους Κανόνες. Γιατί πολύ εύκολα πιάνεις αυτόν που παπαγαλίζει μαθηματικά θεωρήματα: τον βάζεις να λύσει μια άσκηση. Και αυτός ο έλεγχος ισχύει παντού.

Το Καθεστώς στην Ελλάδα παίρνει μηδέν σε αυτές τις ασκήσεις. Εκεί που σκάει η πλάτη σου στα γέλια είναι όπου παραμορφώνουν την πραγματικότητα ή την θολώνουν με αεροβασίες για να χωρέσει μια εικόνα της σε καλούπια που δεν τις πάνε αλλά που μόνα νομίζει ότι μπορεί να χειρισθεί το Καθεστώς. Φέρ' ειπείν οι κάτοικοι στις Σκουριές έχουν τάχα συστήσει εγκληματική οργάνωση επειδή διαμαρτύρονται και δεν θέλουν την μολυσματική βιομηχανία στον τόπο τους. Το Καθεστώς στον γεωμετρικά αυξανόμενο πανικό του σφαδάζει άτσαλα.

Η αλήθεια είναι πως ο Νόμος του Ελληνισμού και ο Νόμος της Ευρώπης είναι πολύ διαφορετικά πράγματα – μια άποψη του

συστηματικού ασυμβάτου Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού. Εύκολα το διαπιστώνεις αυτό προσέχοντας την Ελληνική στάση απέναντι στον Νομικό (και κάθε άλλο) Θετικισμό. Προς την αντίληψη δηλαδή ότι Νόμος είναι, χοντρικά, ό,τι «νομίζεται» από την αρμόδια αρχή, ό,τι «τίθεται» με τις προβλεπόμενες διαδικασίες, η θεσπιζόμενη από την προς τούτο ιδρυμένη θεσμική εξουσία «νομή», «διανομή», «κατανομή». Αυτό είναι το Θετικό, το Θετό, Δίκαιο.

Το χωνεύει το Ελληνικό μυαλό μας, και ακόμη περισσότερο οι Ελληνικές φρένες μας, αυτό το ακαταλαβίστικο; Ουδέποτε ουδαμώς – όχι 180 χρόνια να μας πιπιλίζουν την φύση μας με αυτό, αλλά ούτε 1800.

Το θετικό, θετό δίκαιο είναι για τον Ελληνισμό μια διαστροφή. (Τον Ευρωπαϊκό Αστικό Κώδικα τον πέρασαν βασικά εδώ μόλις στην Κατοχή και στον Εμφύλιο. Μέχρι τότε το τοπικό άγραφο έθιμο είχε την ίδια νομική ισχύ με τον γραπτό, θετό νόμο. Πηγή και των δύο είναι για μας μία και η αυτή, το φυσικό δίκαιο).

Αναστοχαστείτε.

Είτε με τον Ηράκλειτο λέμε ότι ποιος λίγο, ποιος πολύ όλοι οι Νομικοί Κανόνες και Κώδικες απορρέουν από τον ένα θείο Νόμο της Κοσμικής Τάξης, τον κοινό Λόγο του Όντος, αναλόγως του τόπου ισχύος των, του τι ταιριάζει στις επί μέρους ιδιαίτερους χαρακτήρες της ανθρώπινης φύσης:

ξὺν νόωι λέγοντας ἰσχυρίζεσθαι χρῆ τῶι ξυνῶι πάντων, ὅκωσπερ νόμωι πόλις, καὶ πολὺ ἰσχυροτέρως. τρέφονται γὰρ πάντες οἱ ἀνθρώπειοι νόμοι ὑπὸ ἐνὸς τοῦ θείου – κρατεῖ γὰρ τοσοῦτον ὀκόσον ἐθέλει καὶ ἐξαρκεῖ πᾶσι καὶ περιγίνεται.

Είτε με τον Αντιφώντα και την κύρια Σοφιστική παράδοση αντιφαίνουμε και αντιθέτουμε την φύση στον νόμο και ξεμπερδεύουμε με αυτόν:

τὰ μὲν γὰρ /τῶν νόμων /ἐπίθ>ετα, τὰ δὲ / τῆς> φύσεως ἀ-/ναγ>καῖα.
καὶ τὰ/ μεν> τῶν νό-/μω>ν ὁμολογη-/θέντ>α οὐ φύν-/τ' ἐστίν>, τὰ δὲ /τῆς
φύσ>εως φύν-/τα οὐχ> ὁμολογη-/θέντα.

87B44 Fr. A, Col. 1.23 – Col. 2.1

τὰ/ δὲ ξυμφέροντα/ τὰ μὲν ὑπὸ τῶν/ νόμων κεί-/μενα δεσμὰ/ τῆς
φύσεώς ἐστι,/ τὰ δ' ὑπὸ τῆς φύ-/σεως ἐλεύθερα.

Col. 4. 1 – 8

Πού να βολευτεί το ομιχλώδες, άσχημο Υποκείμενο του Ευρωπαϊού μεταξύ Αντιφώντειας σφύρας και Ηρακλείτειου άκμονος; Αυτό το δόλιο χρειάζεται «θετική» μέθοδο που θα φτιάξει το ίδιο για να σωθεί: βάζει, λέει, τους Κανόνες αυτό στον εαυτό του, και μετά γίνεται δούλος των, φευ το Υποκείμενο ταυτίζεται με τον αυθαίρετο Κανόνα του, με την «Μέθοδό» του, με την διαδικασία. Να η Ευρωπαϊκή ρίζα του Καθεστωτικού Πίθηκισμού εδώ. Ο Ευρωπαίος είναι ταυτόχρονα θεμελιακά αυθαίρετος και δούλος των τύπων και κανόνων του. Μόνο που αυτός το κάνει από ανάγκη εξ αυτής της «φύσης» του, και για αυτόν τον λόγο το φαινόμενο είναι υπαρξιακό και αυθεντικό, γνήσια αυθαίρετο και δουλικά τυπολατρικό. Οι πίθηκοι του Καθεστώτος εδώ το κάνουν ξεσηκώνοντάς το για να υπηρετήσουν τα ιδιοτελή συμφέροντα της αναξιοκρατικής ολιγαρχίας, και για αυτό το φαινόμενο είναι νόθο και αηδιαστικό, ένα ψευδομόρφωμα της απάτης.

Για μας ελευθερία και φυσικότητα είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Ανθίζουμε και δημιουργούμε σε ένα ελεύθερο, φυσικό

περιβάλλον. Εθελοκακούμε σε κάθε περιορισμό που μας επιβάλλεται. Έτσι απαντάμε και σήμερα στο πανάθλιο Καθεστώς της χώρας.

Η Δημοκρατία δεν είναι για μας διαδικασία. Είναι μορφή ουσίας. Είναι η ελευθερία και η δικαιοσύνη ενός φυσικού συστήματος. Είναι ό,τι ώρισε εσαεί ο Περικλής προ των ωραίων νεκρών: ισονομία (κράτος δικαίου) – ηγετική αξιοκρατία (σχέση οργανική αρίστου και μεγάλων αριθμών) – αυτοπροσδιορισμός (αυτοπραγμάτωση). Και είναι ένα κοινό, ίσο αγωνιστικό πλαίσιο (ίσες ευκαιρίες).

Τον Ευρωπαϊκό Θετικισμό του Καθεστώτος τον περιγαλάμε, και όταν αυτό κορδακίζεται προφασιζόμενο ότι κυβερνά τον αποπτύουμε ως ζημιογόνο ιό. Τόσο ανετώτερα όσο βλέπουμε ότι το Καθεστώς τον έχει για μπαίγνιο. Ο Νόμος στα βρωμερά χέρια του Καθεστώτος είναι απλά και μόνο εργαλείο επιλεκτικού εκβιασμού και τιμωρίας. Πάντα προς εξυπηρέτηση της φεουδαρχικά δομημένης ολιγαρχίας. Πάντα έτσι λειτουργεί η φεουδαρχική ολιγαρχία.

Η ουσία της Δημοκρατίας χρειάζεται υψηλές προδιαγραφές για να λειτουργεί αποτελεσματικά, υψηλές προδιαγραφές τις οποίες από το άλλο μέρος καλλιεργεί και θρέφει κατά ένα ευδαίμονα κύκλο.

Τρεις βασικά συνθήκες πρέπει απαραίτως να πληρούνται: στρατιωτική ισχύς, πολιτιστική λάμψις, ανεξάρτητη δικαιοσύνη. Το Καθεστώς μας κρατάει χωρίς ευόδωση αυτών των συνθηκών, και μετά θρασύνεται να μας ζητάει και τον λόγο. Μας βυθίζει στο ακριβώς και πλήρως αντίθετο μάλιστα. Πάσχουμε σαν χώρα στρατηγικό εκμηδενισμό και στρατιωτική διάλυση. Υηδόν τρεφόμαστε, αν δεν ξεφύγουμε με ατομική επανάσταση ο καθένας μας, με πολιτισμικό βούρκο. Την Δικαιοσύνη την θέλουν εκπορνευμένη, για δουλικό του καθεστώτος.

Ποια Δημοκρατία;

Το σκέτο όνομα και τις τυπικές διαδικασίες (διάτρητες και αυτές) τους τις χαρίζουμε.

Κρατάμε το νόημα και το πνεύμα της και την διαμορφώνουμε σε Ελληνισμό.

Γιατί αυτή είναι η υπέρτατη αξία μας.

Μια στενή ολιγαρχία τον καιρό του 1821 εθεώρησε ότι η Επανάσταση εσήμαινε την δική της απελευθέρωση από τον έλεγχο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Συνέλαβε το νέο κράτος ως υπό την δική της εξουσία. Με απαράλλακτες τις συνθήκες και τις δομές όπως ίσχυαν επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η «εθνική» ανεξαρτησία και ελευθερία θα εθεμελιώνε στην πραγματικότητα αύξηση της εξουσίας της ολιγαρχίας στο νέο κράτος. Όταν ανέλαβε Κυβερνήτης ο Καποδίστριας σήκωσαν το λάβαρο του «Συντάγματος». Ο Καποδίστριας εγνώριζε ότι το νέο κράτος πρέπει πρώτα από όλα να σταθεί στα δικά του πόδια και να δυναμώσει αυτόνομα. Σε παιδεία, οικονομία, δημόσια διοίκηση, δικαιοσύνη και εξωτερική πολιτική στόχο είχε να αναπτυχθούν οι φυσικοί θεσμοί και καταστάσεις που άρμοζαν στον Ελληνικό χώρο και στον Ελληνικό χαρακτήρα. Επί του πολιτικού επιπέδου, ζητούσε να σπάσει την επιρροή της ολιγαρχίας επί του λαού. Προς τούτο θα διένεμε εθνικές γαίες ώστε οι πλείστοι να έχουν ατομική κτήση γης και άρα ανεξαρτησία από τους ισχυρούς. Αλλά οι ολιγάρχες απαιτούσαν υπέρογκα ανταποδοτικά ποσά από το Κράτος για την συνεισφορά τους στον Εθνικό Αγώνα. Προσέβλεπαν στην ιδιοποίηση των μεγάλων εκτάσεων αδιάθετων γαιών που ο Κυβερνήτης προώριζε για ακτήμονες. Ο Καποδίστριας απεφάσισε την

σύναψη δανείου στο εξωτερικό ώστε να μπορέσει να ξεπληρώσει σε λογικά όρια τις απαιτήσεις της ολιγαρχίας, και έτσι να μπορέσει να διαθέσει τις εθνικές γαίες στους καλλιεργητές της γής. Το δάνειο καθυστέρησε και η ολιγαρχία επέζηε ασφυκτικά για Σύνταγμα. Η απάντηση του Κυβερνήτη ήταν αυτή που προέθεσα στο παρόν κείμενο. Η σύγκρουση έγινε αναπόφευκτη: ανταρσία. Ο Καποδίστριας ήταν προφητικός. Δολοφονήθηκε. Και η Ολιγαρχία θριάμβευσε. Και στήθηκε από Ευρωπαίους της Ομίχλης ένα σύστημα που έπαιξε θαυμάσια ως όργανο της εγχώριας ολιγαρχίας.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει τώρα. Απελευθέρωση από τις προστασίες του παρελθόντος τώρα σημαίνει ενίσχυση της ολιγαρχίας εις βάρος της κοινωνίας. Και αυτό επιχειρείται να γίνει.

Χρειάζεται λοιπόν πρώτα σεισάχθεια των κάθε είδους βαρών της κοινωνίας. Και μετά νέος σχεδιασμός εξ αρχής και εξ ολοκλήρου, βάσει μιας ενιαίας, ριζικής και συνολικής στρατηγικής Ελληνισμού.

Χρειαζόμαστε ασυνέχεια.

Πρώτα διαγραφή των παλαιών.

Και μετά νέα αρχή. Νέα σελίδα σε νέα βίβλο.

Υπάρχει πλάνο.

Γίνεται.

Χ

ΑΠΟΦΡΑΣ ΗΜΕΡΑ

Απαίσια ηχούν οι καμπάνες και στριγγίζουν οι σάλπιγγες την 25^η Μαρτίου.

Θρηνωδική ανεβαίνει ικεσία προς τον Όλυμπο του Ελληνισμού. Ακούστε, ο Λαός, γενεές γενεών, λιτανεύει.

Ποιος έχει υποφέρει μεγαλύτερες προδοσίες από τον Λαό του Ελληνισμού;

Στις 25 Μαρτίου οι δυο πιο μαύρες προδοσίες αναπετάσσουν τα λάβαρα της κατασχύνης.

Που είναι ο Ελληνισμός του Νεοελληνικού Κράτους; Του Νεοελληνικού Πολιτισμού;

Που είναι ο Ελληνισμός της Εκκλησίας; Της Νεοελληνικής Ορθοδοξίας;

Σφιχτά εναγκαλισμένοι στην μιαρή προδοσία Κράτος και Εκκλησία βουλιάζουν στα Τάρταρα της εθνικής μνήμης.

Επαίσχυντες θεραπαινίδες της Ευρώπης. Όχι Ευρωπαίες.

Το Καθεστώς ξέρει: με Ελληνισμό δεν θα είχε στον ήλιο μοίρα, όχι προνόμια.

Η Εκκλησιαρχία ξέρει: με Ελληνισμό θα ήταν καταγέλαστη.

Γιαυτό Καθεστώς και Εκκλησιαρχία αποδυναμώνουν συστηματικά τον Ελληνισμό.

Ο Ελληνισμός έφτιαξε τις αρχές και δομές για να οικοδομηθεί Ελληνικό κράτος στην χώρα.

Ο Ελληνισμός έφτιαξε την Ορθοδοξία για να τον υπερασπιστεί.

Αλλά Καθεστώς και Εκκλησιαρχία κοίταξαν το δικό τους κέρδος και έκοψαν το κλαδί που κάθονταν.

Κάποτε, στο Βυζάντιο, Λαός και Εκκλησία του Ελληνισμού στράφηκαν αποφασιστικά κατά της Ολιγαρχίας και της Πολιτικής Εξουσίας που υπέτασσαν τον Ελληνισμό στην Ευρώπη. Και στο έσχατο δίλημμα που χωρίς να φταίνε τους ετέθη, πήραν ομόψυχη θέση: κάλλιο Οθωμανική Αυτοκρατορία παρά Ευρώπη.

Τώρα Καθεστώς και Εκκλησία πουλάνε τον Ελληνισμό στην Ευρώπη, στην Ευρώπη τώρα μάλιστα του θανατά.

Ελληνισμός είναι πάνω από όλα πνεύμα. Δεν μας ενδιαφέρει το Κράτος του Καθεστώτος και οι Διοικήσεις της Εκκλησίας.

Ας το ακούσουν οι ξένες Δυνάμεις και Αδυναμίες αυτό: κάνετε τους ό,τι θέλετε. Δεν μας νοιάζει.

Αλλά μη τους βοηθείτε να μας τυραννεύουν.

Εμείς θέλουμε μόνο τον Ελληνισμό και τον Ελληνισμό θα τον ζωντανέψουμε από το ένστικτο του λαού στο οποίο έχει καταφύγει, ο κόσμος να χαλάσει.

Γιατί δεν λογαριάζουμε ούτε τον Κόσμο.

Δεν λογαριάζουμε τον Χρόνο.

Δεν ελπίζουμε στο μέλλον, ούτε στο προσεχές ούτε στο έσχατο.

Δεν δουλεύουμε με μηχανές, αλλά ενεργούμε με μαγεία.

Και η μαγεία μας, όταν το περιβάλλον μας είναι ανάποδο, όπως πλήρως είναι τώρα και πολύ καιρό, δρά θετικά στον μακρύ χρόνο, αρνητικά στον βραχύ.

Που σημαίνει επί του πρακτέου ότι ό,τι και να σχεδιάζετε δεν θα γίνει.

Εκτός και αν σας φωτίσει ο θεός να μας γλυτώσετε από τους εγχώριους Πιθήκους της Ευρώπης.

Και δικό σας και δικό μας συμφέρον.

Τι να σας προσφέρουν ζορισμένοι, στριμωγμένοι Πίθηκοι;

Φυσικά, εμείς δεν ανήκουμε στην Ευρώπη. Τα βρίσκουμε μόνο με τα καλύτερα μυαλά σας. Εμείς βρισκόμαστε στο mega βαλκανομικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο. Και εμείς είμαστε ο Ελληνισμός, πνεύμα και χώρος.

Δεν μιλάω εις μάτην γιατί δεν απευθύνομαι σε σας μιλώντας σε σας.

Και έτσι πέρασε η μαύρη μέρα της 25^{ης} Μαρτίου.

Θρηνούμε μια ευθύς αμέσως προδομένη Επανάσταση.

Και μια πιθηκίσια προδοσία δυο κοντά αιώνων.

Και εργαζόμαστε τον Ελληνισμό.

Αυτά.

Το δ' ευ νικάτω.

ΧΙ

Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΤΗΣ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Και βέβαια δεν έχομε Δημοκρατία στην Ελλάδα.

Ούτε είχαμε ποτέ στο ΝεοΕλληνικό Κράτος. Απλά σε περιόδους κρίσης το Καθεστώς αναγκάζεται να φανεί οίό πράγματι είναι. Τότε δείχνει περισσότερο τον εαυτό του. Που είναι μια στενή ολιγαρχία φεουδαρχικά δομημένη. Όντας φεουδαρχική, η ολιγαρχία δεν είναι ευρεία και δεν είναι εσωτερικά ανταγωνιστική. Για αυτό είναι ανίκανη και αναποτελεσματική. Πάει τη χώρα, κοντά διακόσια χρόνια τώρα, από συμφορά σε συμφορά. Τα σπάνια «κέρδη» οφείλονται στον Πατριωτισμό της Επαιτείας. Και προξενούν για αυτό βαθύτερη ζημιά από τις συνεχείς αποτυχίες και τις καταστροφές.

Το Κράτος είναι για την Φεουδαρχική Ολιγαρχία όργανο στήριξης της ανικανότητάς της. Δρα απλά υπέρ των συμφερόντων της. Έχω αναλύσει το θέμα πολλές φορές και από πολλές απόψεις. Τώρα είναι καιρός και ευκαιρία για πράξη. Να ξεριζωθεί αυτή η Ολιγαρχία, αυτό το Καθεστώς, αυτό το Κράτος. Να επανιδρυθεί ο Ελληνισμός καταστηματακά στον τόπο του και στον λαό του.

Δημοκρατία δεν υπάρχει στην Ελλάδα ούτε κατά την ουσία, ούτε καν κατά τον τύπο. Και εξηγούμαι, αρχίζοντας από το δεύτερο.

Χρειάζεται προχωρημένος εκπολιτισμός για να παίρνεις τους Τύπους στα σοβαρά. Μάλιστα οι Τύποι είναι ένας τρόπος εξημέρωσης βαρβαρικών καταστάσεων. Η Ετικέτα και οι Καλοί Τρόποι είναι τέτοιο παράδειγμα στην Ευρώπη ή στην Κίνα. Για να λειτουργήσουν οι τύποι με αυτόν τον τρόπο πρέπει να είναι απολύτως ανεξάρτητοι από το πραγματικό περιεχόμενό τους. Η «καθώς πρέπει» συμπεριφορά δεν γίνεται να εξαρτάται από την πραγματική κατάσταση του υποκειμένου, από τον θυμό του ή την αδικία που του γίνεται φερ' ειπείν. Οι κώδικες συμπεριφοράς αυτού του είδους είναι ουδέτεροι ως προς την ουσία της συμπεριφοράς.

Η Δημοκρατία ως τύπος βασίζεται σε αυτήν την Αρχή της Ουδετερότητας. Η ισχύς της εξαρτάται από τη θρησκευτική υποταγή σε αυτήν την Αρχή. Κανείς ουσιαστικός λόγος, οσονδήποτε σημαντικός, δεν επιτρέπεται να υπερισχύσει της τήρησης των Κανόνων, διαδικαστικών και άλλων. Η Δημοκρατία αυτού του είδους δυναμώνει, δεν εξασθενεί, όταν π.χ. ακόμη και κατά τεκμήριο ειδικής εγκληματίας απελευθερώνεται λόγω τεχνικού σφάλματος στους τύπους των επιβαλλόμενων διαδικασιών. Η Δημοκρατία αυτή ανθεί αν υποστηρίξεις αναφανδόν τα δικαιώματα του μεγαλύτερου ιδεολογικού, πολιτικού, οικονομικού, θρησκευτικού – κάθε είδους συμφεροντολογικού αντιπάλου σου. Οι τύποι τότε γίνονται εγγύηση ελευθερίας και ασφάλειας. Όταν καμία σκοπιμότητα δεν μπορεί να επέμβει στη μηχανική τρόπον τινά τυπολογική νομιμότητα.

Η προϋπόθεση για να επιτελέσουν αυτό το μέγα έργο οι Τύποι είναι η εφαρμογή τους να είναι κανονικά αδιαμφισβήτητη, τουλάχιστον *grosso modo* και ως επί το πλείστον. Να μην επιδέχεται ερμηνειών. Οι λόγοι υπέρ και κατά, από την μια και την άλλη πλευρά,

αναφέρονται στην ουσία των πραγμάτων. Οι τύποι πρέπει να είναι σαν τις αναλλοίωτες σταθερές οιοδήποτε και εάν είναι το πραγματικό περιεχόμενο που «κανονίζουν». Φυσικά θα γεννώνται και προβλήματα ερμηνείας των τύπων. Αλλά τέτοιες περιπτώσεις μπορεί να είναι μόνο ειδικές και σπάνιες. Που και αυτές θα πρέπει να επιλύονται με απλή και αξιόπιστη διαδικασία εγγυημένης ανεξαρτησίας και κοινής αποδοχής. Αλλά γενικά, δεν μπορεί να είναι ο κανόνας να χρειάζονται οι τυπικοί κανόνες ερμηνεία. **Απαιτείται κουλτούρα αυτόματης, ανεπιφύλακτης, αδιαφιλονίκητης εφαρμογής των Τύπων.**

Χωρίς αυτήν την κουλτούρα οι Τύποι γίνονται όργανο σκοπιμοτήτων εις εξυπηρέτηση συμφερόντων. Ακυρώνεται δηλαδή η λογική ισχύος των. Που σημαίνει πρακτικά ότι από μια τυπική Δημοκρατία στην οποία οι τύποι εφαρμόζονται αυθαίρετα ως μέσον σκοπιμοτήτων, είναι καλύτερη για την κοινωνία μια σοφή μοναρχία ή μια ικανή ολιγαρχία. Η υποκριτική Τυπική Δημοκρατία είναι το χειρότερο για τον Λαό πολίτευμα.

Και ιδού γιατί η Τυπική Δημοκρατία (δεν το λέω περιφρονητικά αλλά προσδιοριστικά) δεν ίσχυσε ποτέ στο ΝεοΕλληνικό Κράτος. Το Καθεστώς εδώ πήρε την ιδέα, έστησε τον μηχανισμό, και απ' αρχής έκανε ώστε οι τύποι να ερμηνεύονται κατά το δοκούν σε αυτό. Είναι το συνηθισμένο στη χώρα φαινόμενο οι Τύποι να βιάζονται ερμηνευτικά κατά τον προφανέστερο τρόπο. Τελευταία ο κατήφορος έχει γίνει, λόγω τερματικής κρίσεως, αηδιαστικός. Ο Μέγας Τύπος, το Σύνταγμα της Τυπικής Δημοκρατίας, κατάντησε ένα ασαφές κουρελόχαρτο που ο κάθε ερμηνευτής υπάλληλος του Καθεστώτος της Ολιγαρχίας, Πρωθυπουργός και εξής, το εφαρμόζει ξεδιάντροπα όπως τον συμφέρει. Το ίδιο και οι δικονομικές εγγυήσεις. Για τον ίδιο λόγο και δεν έχουμε αληθινό Κράτος Δικαίου στη χώρα μας.

Η Ευρώπη προσέφερε την ιδέα και τον μηχανισμό της τυπικής Δημοκρατίας. Το Καθεστώς της Ολιγαρχίας εδώ το χρησιμοποίησε στρεβλώνοντάς το προς το συμφέρον του. Το ίδιο συμβαίνει με κάθε «εξευρωπαϊσμό» του Πιθηκικού Καθεστώτος. Το ξέρουν οι Δυνάμεις και οι Αδυναμίες της «Ευρώπης» και αυτή είναι η ουσία του έργου που παίζεται τελευταία.

Πέρα από την Τυπική Δημοκρατία υπάρχει και η Ουσιαστική. Η αληθής μορφή της έχει διατυπωθεί τον 5^ο αιώνα π.Χ.: ισονομία στα ιδιωτικά, αξιοκρατία στα δημόσια, ελευθερία παντού. Ο πυρήνας της, η λειτουργική αρχή της είναι η Ελευθερία. Η πραγματική ελευθερία εξασφαλίζει αριστεία και αξιοκρατία, επιβάλλει δε και εγγυάται ισονομία.

Η ουσιαστική Δημοκρατία έχει δυο πυλώνες στήριξης. Τη Λαϊκή Βούληση και τον Υψηλό Πολιτισμό. Ο πρώτος πυλώνας σημαίνει ότι στο πολιτικό επίπεδο εκφράζεται αδιάστροφη η λαϊκή βούληση, ως υπερισχύουσα συνισταμένη της κοινωνίας. Αυτό δεν έχει κατ' ανάγκην σχέση με μηχανισμούς διαπίστωσης της λαϊκής βούλησης. Οι μηχανισμοί μπορούν να χρησιμοποιούνται ώστε να διαστρέφεται το αποτέλεσμα με ποικίλους τρόπους. Νόθευση της λαϊκής βούλησης, π.χ σε εκλογές, μπορεί να γίνει με χίλιες μεθόδους, όπως με πρόκληση σύγχυσης, με προπαγάνδα, με λάθος ερωτήματα, με «καπέλωμα», με ειδικά εκλογικά συστήματα, με υποτακτικές εταιρείες καταμέτρησης και έκδοσης αποτελεσμάτων – ατέλειωτα είναι τα «κόλπα». Αντιθέτως, εθνικές ηγεσίες που συντονίζονται με την βούληση των Μεγάλων Αριθμών, οδηγούν τη χώρα μπροστά. Η κοινωνία θέλει να αισθάνεται, και να είναι, υπερήφανη, πάνω από όλα. Αυτοκράτορες που έπιαναν τον παλμό του Λαού ήσαν πολύ πιο δημοφιλείς από «δημοκρατικά εκλεγμένους» Πιθήκους ή Προδότες που εξευτελίζουν τον Λαό της χώρας.

Ο ένας λοιπόν πυλώνας είναι να εκφράζεται αλώβητη η Λαϊκή Βούληση. Ο άλλος είναι το Λαϊκό Ένστικτο να αναγνωρίζει τον εαυτό του, και να ικανοποιείται βαθειά αισθανόμενο την τέλεια μορφή της ταυτότητάς του, στον Υψηλό Πολιτισμό της χώρας, στην Ποίηση και στο Θέατρο, στη Σκέψη και στη Θρησκεία, στις Εικαστικές Τέχνες και στην Αρχιτεκτονική. Δεν είναι ο Λαός αλλά το Ανάξιο Καθεστώς της Πιθηκοκρατίας που επιζητά και προωθεί την φτηνιάρικη υποκουλτούρα, η οποία και του ταιριάζει: όμοιος ομοίω. Ο Λαός θέλει την υπέρτατη έκφραση της μορφής του βιώματός του. Για να μη πω τα Ελληνικά, τον Shakespeare απελάμβαναν Λόρδοι και λαντζέρηδες σε στέκια κακόφημων συνοικιών. Το Covent Garden στήθηκε στην λαϊκή αγορά του Λονδίνου.

Ο οικείος Υψηλός Πολιτισμός αποτελεί για την ουσιαστική Δημοκρατία αυτό που οι Τυπικοί Κανόνες είναι για την τυπική. Δημιουργούν το πλαίσιο για να αγκυρωθεί, σταθεροποιηθεί και λειτουργήσει αποτελεσματικά, χωρίς τριβές. Ο Παρθενώνας και το θέατρο του Διονύσου είναι αυτά που έκαναν το πιο «αναρχικό» και «άθεσμο» πολιτειακό και πολιτικό σύστημα που έχει υπάρξει ποτέ να μπορεί να επιδείξει ανυπέρβλητη σταθερότητα και αποτελεσματικότητα απαραίτητες για τη δημιουργία του συνολικού «θαύματος» του Χρυσού Αιώνα.

Η ουσιαστική Δημοκρατία τρέφεται και μεγαλώνεται από την Υπερηφάνεια του Λαού. Και Υπερηφάνεια εδράζεται στην συνολική Ισχύ που μόνο η επικράτεια της Λαϊκής Βούλησης στο πολιτικό και του Λαϊκού Ένστικτου στο πολιτιστικό μπορεί να καλλιεργήσει.

Τι έχουν να κάνουν με αυτά οι Πίθηκοι της Ευρώπης και οι Προδότες του Ελληνισμού που μόνος τους ρόλος και σκοπιμότητα είναι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων μιας ελάχιστης ολιγαρχίας και των δομών της;

Το βίωμα του Έλληνα αναγνωρίζει τον Όμηρο ως δικό του. Του είναι παντελώς αδιάφορα, ως αλλότρια, όλα τα νεοελληνικά πιθηκίσματα της Ευρώπης.

Το Καθεστώς καταρρέει σφαδάζον – περίγελως!

Η Νέα Αρχή θα στεριώσει πάνω στον ακλόνητο βράχο του Ελληνισμού.